

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

การทำตาม (Conformity) ของนักเรียนฝึกหัดครู
ชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีที่ 2

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สิงหาคม 25 16

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะ ได้พิจารณาปริญญาโทฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

สิงหาคม 2516

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เนื่องจากได้รับความช่วยเหลือจาก อาจารย์
ดร.พจน์ สะเพียรชัย และอาจารย์ฉวน สายยศ ที่ได้กรุณารับเป็นกรรมการที่ปรึกษา
และให้คำแนะนำตลอดจนให้กำลังใจเป็นอย่างดีตลอดมา

ขอกราบขอพระคุณ อาจารย์ใหญ่ อาจารย์หัวหน้าแผนกทะเบียน วิทยาลัยครูนครปฐม
ที่ช่วยให้กำลังใจตลอดจนอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ขอขอบใจนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือ
ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

นอกจากนี้ขอขอบคุณ คุณอรพิน แก้วใจ คุณสุรีย์ บุญรอด ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือ
ด้านการพิมพ์ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย.

คำรณ ศาครวิมล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามปฏิบัติการและศัพท์เฉพาะ	5
ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	7
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	11
2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและเทคนิคการค้นคว้า	12
กลุ่มตัวอย่าง	12
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	13
เครื่องมือวัดความเกรงใจ	14
เครื่องมือวัดความวิตกกังวล	16
เครื่องมือวัดการแสดงตัว – เก็บตัว	18
เครื่องมือวัดการทำตาม	19
การเก็บรวบรวมข้อมูล	24
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	25
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	29
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	29
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	29

การศึกษาเปรียบเทียบการทำตามของกลุ่มตัวอย่าง	30
แยกตามระดับความเกรงใจ	30
แยกตามระดับความวิตกกังวล	31
แยกตามระดับการแสดงตัว – เก็บตัว	33
แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	35
แยกตามเพศ	43
แยกตามความแตกต่างของอาชีพบิดา	43
การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับบุคลิกภาพ	44
การทำตามกับความเกรงใจ	44
การทำตามกับความวิตกกังวล	47
การทำตามกับการแสดงตัว – เก็บตัว	50
การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	52
4. สรุป อภิปราย และขอเสนอแนะ	66
ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	66
กลุ่มตัวอย่าง	66
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	67
การวิเคราะห์ข้อมูล	67
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
อภิปรายผล	70
ขอเสนอแนะ	78
บรรณานุกรม	80
ภาคผนวก	84

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง เมื่อแยกตามระดับบุคลิกภาพ	12
2	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง เมื่อแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	13
3	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง เมื่อแยกตามประเภทของอาชีพค้า	13
4	ค่าสถิติของแบบทดสอบวัดความเกรงใจ	16
5	ค่าสถิติของแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล	18
6	ค่าสถิติของแบบทดสอบวัดการแสดงตัว – เก็บตัว	19
7	ความยาวเส้นตรงของข้อสอบแต่ละคู่ซึ่งมีหน่วยเป็นนิ้วฟุต	23
8	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ตามระดับของความเกรงใจ	30
9	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ตามระดับของความเกรงใจ	30
10	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ตามระดับของความเกรงใจ	31
11	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ตามระดับของความวิตกกังวล	32
12	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ตามระดับของความวิตกกังวล	32
13	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ตามระดับของความวิตกกังวล	33
14	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ตามระดับของการแสดงตัว	34

15	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ตามระดับของการแสดงตัว	34
16	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ตามระดับของการแสดงตัว	35
17	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา	35
18	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา	36
19	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา	36
20	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์	37
21	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์	38
22	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์	38
23	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์	39
24	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์	40
25	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์	40

26	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย	41
27	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย	42
28	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย	42
29	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามเพศ	43
30	การวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบความแตกต่างในการทำตาม ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอาชีพศึกษาของกลุ่มตัวอย่างอาชีพต่างๆ	43
31	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	44
32	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	45
33	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	45
34	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นโค้ง ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจ ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	46
35	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจ	47
36	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	48
37	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	48
38	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	49

39	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวล	49
40	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับการแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	50
41	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับการแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	50
42	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับการแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	51
43	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับการแสดงตัว	52
44	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	53
45	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	53
46	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	54
47	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา	55
48	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	56
49	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	56

50	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	57
51	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์	58
52	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	59
53	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	59
54	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	60
55	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์	61
56	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	62
57	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	62
58	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	63

59	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นไคร์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ วิชาภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	64
60	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นไคร์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ วิชาภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	64
61	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย	65

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ตัวอย่างข้อสอบวัดการทำตาม	20
2 ตำแหน่งการนั่งของกลุ่มนักเรียนและผู้รับการทดลอง	21

ภูมิหลัง

ปัจจัยที่สำคัญที่สุดซึ่งส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศ ได้แก่มูลฐานของชนในประเทศกล่าวคือ ประเทศใดมีประชาชนพลเมืองที่เฉลียวฉลาด รู้จักคิด มีความคิดสร้างสรรค์ มีความคิดเป็นของตัวเอง และกล้าแสดงความคิดของตนเองออกมาอย่างเปิดเผย ประเทศนั้นย่อมจักได้ความมีพลเมืองที่มีคุณภาพสูง ซึ่งทำให้การพัฒนาประเทศสามารถดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็วทั้งที่ วีรยุทธ วิเชียรโชติ (ดร. วีรยุทธ วิเชียรโชติ, 2514:40) ได้กล่าวไว้ว่า ในการพัฒนาประเทศ ปัญหาสำคัญที่สุด ในทัศนะของนักการศึกษา ก็คือ ปัญหาการพัฒนาคน ดังนั้น ทั้งในแง่ปริมาณและคุณภาพ เพื่อให้เป็นผู้นำการพัฒนาประเทศ ไปสู่เป้าหมาย ปลายทางได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังได้ชี้ให้เห็นอีกว่า (วีรยุทธ วิเชียรโชติ, 2513:33 - 44) การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของบุคคล นอกเหนือไปจากการปรับปรุงด้านเศรษฐกิจและสังคมโดยตรง

ประเทศไทยในปัจจุบันเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา จึงมีความต้องการกำลังคนในจำนวนที่กล่าวเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งนักการศึกษาโดยทั่วไปได้พยายามคิดค้น วิจัยเสาะหาวิธีการที่จะปรับปรุงคนไทย หรือเด็กไทยให้เป็นคนรู้จักคิด, มีความคิดสร้างสรรค์, มีความคิดเป็นของตัวเอง โดยเฉพาะกล้าแสดงความคิดเห็นของตนเอง ๑. ออกมาอย่างเปิดเผยปัญหาเรื่องการรู้จักคิดหรือคิดให้เป็น และความคิดสร้างสรรค์นั้น ได้มีผู้ศึกษาค้นคว้ากันอย่างจริงจังทั้งคนไทยหรือเด็กไทยโดยทั่วไป มักไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นของตนต่อสาธารณชน ทั้งนี้เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมแบบไมตรีสัมพันธ์ ซึ่งบุคคลในสังคมมีลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งคือ รักพวกพ้อง โดยเฉพาะต้องพยายามรักษาไมตรี หรือความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ให้สนิทแน่น โดยมีการเกรงใจและไม่พยายามกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่แตกต่างไปจากพวกพ้อง ด้วยเกรงจะถูกเรียกว่าเป็นคน

" น้าเหล่าน้ากอ " หรือ " แกะก่า " " ขว้างโลก " ซึ่งถ้าคุณศัพท์เหล่านี้ นิยมได้เรียกบุคคลที่กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ไม่เหมือนคนอื่นโดยทั่วไป และคนไทยโดยทั่วไปมักจะไม่วางใจที่จะให้

บุคคลอื่น ใจกว้างก็พัวพันกับตนเอง

บุคลิกภาพของคนไทยซึ่งมีผลต่อการพัฒนาประเทศนี้ คณะนิสิต ปริญญาโทจิตวิทยาสังคม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (คณะนิสิตปริญญาโทสังคม , คณะครุศาสตร์ , 2514:8 - 15) ได้รายงานไว้ว่า บุคลิกภาพแบบไทยสามารถจำแนกเป็นหัวข้อใหญ่ ๆ ได้ดังนี้

1. มีความเชื่อเฟ้อเฟือแผ่ เกรงอกเกรงใจ
2. ไม่มีความมั่นใจในตนเอง ต้องพึ่งผู้นำ
3. ทำตามกัน ว่าอย่างไรว่าตามกัน เข้าเมืองตาหลิ่วหลิ่วตาม
4. มีความเคารพยำเกรงผู้ใหญ่
5. มีความต้องการสัมฤทธิ์ผล แต่มีความต้องการไม่สัมพันธ์สูง

นอกจากนี้ยังมีลักษณะอื่น ๆ อีกเช่น ขาดความอดทน , อนุรักษ์นิยม , เน้นการขัดขี้ตอ กลุ่มเล็ก ฯลฯ สำหรับลักษณะการทำตามกันคณะนิสิตยังกล่าวได้ชัดให้เห็นข้อเสียของการทำตามกันว่า ทำให้เกิดผลเสียทางเศรษฐกิจ . ไม่คิดสิ่งผลิตใหม่ ๆ ไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ทำให้สังคมไม่เปลี่ยนแปลงคืออยู่ในสภาพคงที่ และมักถอยหลังเข้าคลอง

การทำตามกันนั้นนอกจากจะมีผลเสียในทางเศรษฐกิจในแง่ผลิตแล้วยังมีผลกระทบกระเทือนในทางบริหารอีกด้วย กล่าวคือในวงประชุมโดยทั่วไปมักจะไม่ค่อยมีการแสดงความคิดเห็น หรือความคิดที่ค้านมากเท่าที่ควร จึงทำให้หน่วยงานต่าง ๆ ดำเนินงานไปจากความคิดเห็นของบุคคลเพียงจำนวนน้อย หรือจากความคิดเห็นของหัวหน้าหน่วยงานเพียงคนเดียว เนื่องจากผู้ร่วมงานส่วนใหญ่ มักยอมรับหรือยอมทำตาม (Conform) : ความคิดของหัวหน้าโดยไม่ยอมแสดงความคิดเห็นที่ค้าน ทั้งที่บางครั้งตนเองไม่เห็นด้วยก็ตาม

การที่คนไทยมีบุคลิกภาพแบบยอมทำตาม (Conform) บุคคลอื่นอยู่เสมอนี้บุคลิกภาพลักษณะนี้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศด้านหนึ่ง จึงทำให้เราศึกษาค้นคว้าเรื่องการทำตาม (Conformity) ให้ละเอียดลึกซึ้งมากขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่า ความแตกต่างระหว่างระดับของบุคลิกภาพต่อไปนี้จะมีผลต่อการทำตามหรือไม่

1.1 ความเกรงใจ มี 2 ระดับ คือสูงและต่ำ

1.2 การแสดงตัว มี 2 ระดับ คือสูงและต่ำ

1.3 ความวิตกกังวล มี 2 ระดับคือ สูงและต่ำ

/ 2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่าความแตกต่างระหว่างระดับของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านต่อไปนี้ จะมีผลต่อการทำตามหรือไม่

2.1 คะแนนเฉลี่ย มี 2 ระดับคือ สูงและต่ำ

2.2 คณิตศาสตร์ มี 2 ระดับคือ สูงและต่ำ

2.3 วิทยาศาสตร์ มี 2 ระดับคือ สูงและต่ำ

2.4 ภาษาไทย มี 2 ระดับคือ สูงและต่ำ

3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่าความแตกต่างระหว่างเพศ ความแตกต่างระหว่างอาชีพของบิดา จะมีผลต่อการทำตามหรือไม่

4. เพื่อศึกษาแนวโน้มของความสัมพันธ์ระหว่างการทำตาม กับบุคลิกภาพหรือคุณลักษณะต่อไปนี้ว่าเป็นเส้นตรงหรือเส้นโค้ง

/ 4.1 ความเกรงใจ

4.2 การแสดงตัว

4.3 ความวิตกกังวล

4.4 คะแนนเฉลี่ย

4.5 ผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์

4.6 ผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์

4.7 ผลสัมฤทธิ์วิชา ภาษาไทย

5. เพื่อศึกษาว่าการทำตาม กับบุคลิกลักษณะและคุณลักษณะตามข้อ 4. มีความสัมพันธ์กัน
มากน้อยปานใด

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะทำให้เกิดประโยชน์ดังนี้

1. ช่วยให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการทำตาม กับบุคลิกลักษณะหรือคุณลักษณะต่าง ๆ เช่น ความเกรงใจ ความวิตกกังวล กระแสนเฉื่อยของผลการเรียน ฯลฯ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในชั้น กล่าวคือ จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน ที่จะทราบได้แน่ชัดยิ่งขึ้นว่านักเรียนที่ตนเองสอนอยู่นั้น มีความเป็นตัวของตัวเองหรือชอบทำตามคนอื่นมากน้อยเพียงไร
2. เป็นแนวทางสำหรับครู ในการฝึกฝนให้นักเรียนเป็นคนที่กล้าคิด กล้าพูด และกล้าแสดงความคิดเห็นของตนเองแก่คนทั่วไปอย่างเปิดเผย
- ✓ 3. เป็นประโยชน์ในทางแนะแนว คือทำให้ทราบถึงวิธีการวัดบุคลิกลักษณะแบบการทำตาม รวมทั้งวิธีส่งเสริมให้เด็กพยายามเลิกนิสัยในการทำตาม
4. เป็นแนวทางในการจัดบรรยากาศ หรือสภาพการประชุม ให้มีประสิทธิภาพตรงตามเป้าหมายและนโยบาย ซึ่งอาจจะเป็นการประชุมภายในห้องเรียน สำหรับนักเรียนหรืออาจจะเป็นการประชุมของหน่วยงานต่าง ๆ
- ✓ 5. เป็นแนวทางในการบริหารงาน สำหรับผู้บริหารของหน่วยงานต่าง ๆ ในการที่จะตัดสินใจ เชื่อถือความคิดเห็นของผู้ที่อยู่ใต้มงคับบัญชา โดยเฉพาะเมื่อต้องการความคิดเห็นในที่ประชุม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับปีที่ 2 ปีการศึกษา 2515 ของวิทยาลัยเกษตรกรรม ซึ่งมีนักศึกษามาจาก 4 จังหวัด คือ นครปฐม สุพรรณบุรี สมุทรสาคร กาญจนบุรี เท่านั้น มิได้รวมถึงนักศึกษาวิทยาลัยครูแห่งอื่นของประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาค้นคว้า ในครั้งนี้มีจำนวน 90 คน แยกเป็นชาย 45 คน หญิง 45 คน

2. ตัวแปรที่จะศึกษากันว่า

ตัวแปร (Variables) ที่จะศึกษากันว่าแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

2.1 ศึกษาความแตกต่างที่ตัวแปรดังนี้

2.1.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่

- ความเกรงใจ
- การแสดงตัวและเก็บตัว
- ความวิตกกังวล
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- เพศ
- อาชีพของบิดา

2.1.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

- การทำคาม

2.2 ศึกษาความสัมพันธ์ตัวแปรที่ใช้ศึกษาหาความสัมพันธ์ ได้แก่

- ความเกรงใจ
- การแสดงตัวและเก็บตัว
- ความวิตกกังวล
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- การทำคาม

นิยามปฏิบัติการและศัพท์เฉพาะ

1. การทำคาม หมายถึงพฤติกรรมที่บุคคลแสดง แสดงออกมาให้เห็นหรือถ่ายทอดออกมา โดยที่พฤติกรรมนั้นไม่ตรงกับความจริงใจของตนเอง หากแต่ต้องการแสดงออกดังกล่าว เพื่อให้ตนเองเกิดความปลอตกัย เนื่องจากพฤติกรรมของตนไม่แตกต่างไปจากคนอื่นมาก

สำหรับการวัดระดับการทำคามอาจจะวัดโดยแบบทดสอบหรือจากการสังเกตการณ์
ขึ้นต่อผลออก เช่นให้คนอื่นมากแล้วแสดงพฤติกรรมไปในทิศทางที่ตนสามัญโดยทั่วไปเห็นว่าไม่เหมาะสมหรือไม่ถูกต้อง แล้วจึงเกิดพฤติกรรมของผู้รับการทดสอบว่าเป็นไปตามคนอื่นมากหรือไม่

ถ้าเป็นไปเหมือนคนหนุ่มมากน้อยครั้งแสดงว่าผู้รับการทดสอบมีบุคลิกภาพแบบทำคามมาก ถ้าไม่ค่อยเหมือนคนหนุ่มมากแสดงว่าผู้รับการทดสอบไม่มีบุคลิกภาพแบบทำคาม หรืออาจมีแต่อยู่ในระดับต่ำ

✓ 2. ความวิตกกังวล หมายถึงสภาพทางจิตใจหรือทางอารมณ์ ซึ่งบุคคลรู้สึกถึงเกรียก
ขาดความมั่นคงไม่สบายใจ ขาดความปลอดภัย และไม่สบายใจ พฤติกรรมของบุคคลที่มีความวิตก
กังวล จะแสดงอาการ หวาดระแวง ขาดความกล้า กังวลใจ อารมณ์เสียได้ง่าย เกร็งเกรียว
หงุดหงิด หม่นหมองและเศร้าซึม วิธีวัดพฤติกรรมใช้แบบทดสอบหรือแบบสอบถาม สำหรับการศึกษา
ค้นคว้าครั้งนี้วัดโดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวล ผู้ที่ได้คะแนนจากแบบสอบถามมากจะเป็นผู้มีความ
วิตกกังวลสูง ผู้ที่ได้คะแนนน้อยจะเป็นผู้มีความวิตกกังวลต่ำ

✓ 3. ความเกรงใจ เป็นกลวิธีทางจิตวิทยาที่บุคคลใช้เพื่อรักษามรรยาททางสังคม
บุคคลสัมพันธ์ ทักทายและรักษาน้ำใจที่มีอยู่ ให้มีสภาพสงบเย็นหรือดีขึ้นโดยระ^บบที่จะไม่ทำด้วยความ
ตั้งใจ หรือความต้องการของตนเอง หรือจำเป็นต้องทำตรงกันข้ามกับความตั้งใจ หรือความ
ต้องการของตนเอง หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นอย่างอื่น ส่วนมากความเกรงใจเกิดขึ้นกับ
บุคคลที่มีฐานะทางสังคมต่ำกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง (วีรยุทธ วิเชียรโมติ, 2513:2)

4. การแสดงตัว - เก็บตัว แยกความหมายออกได้ 2 ทางดังนี้

4.1 การแสดงตัว (Extraversion) หมายถึงลักษณะที่บุคคลมีความสนใจ
สิ่งต่าง ๆ ภายนอกตัว คือมุ่งความสนใจออกนอกตัว พฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่ การสนใจบุคคลอื่น
ชอบแสดงออกในที่ชุมชน ชอบการเข้าสังคม กล้าสมาคมกับบุคคลอื่น เข้ากับคนอื่นได้ง่าย
เปิดเผยกล้าหาญ ชอบผจญภัย รู้จักยืดหยุ่น ยอมรับสภาพความเป็นจริง

4.2 การเก็บตัว (Introversion) หมายถึงลักษณะที่ตรงกันข้ามกับการ
แสดงตัว พฤติกรรมที่แสดงออกมักจะปรากฏในรูป สนใจตัวเอง ไม่ชอบการเข้าสังคม หรือ
กล้าสมาคมกับคนอื่น ไม่ค่อยเปิดเผย ไม่รู้จักการยืดหยุ่น รอบคอบสันนิษฐานโดยไวตนเองเป็นหลัก

ในการศึกษานี้ใช้คะแนนบุคลิกภาพการ^{แสดงตัว} - เก็บตัว ได้จากการใช้แบบสอบถาม
ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีลักษณะแสดงตัวมาก ส่วนผู้ที่ได้คะแนนต่ำ แสดงว่ามีลักษณะการ^{แสดงตัว}น้อย
ก็มีลักษณะเก็บตัวมากนั่นเอง

5. ผลสัมฤทธิ์ หมายถึงค่าระดับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนโดยทั่วไป

คะแนนเฉลี่ยถึงภาคเรียนที่ 5 (กลุ่มตัวอย่างศึกษาในวิทยาลัย 6 ภาคเรียน)

6. ผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ หมายถึงการระดับคะแนนเฉลี่ยของวิชาคณิตศาสตร์ 4 รายวิชาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา คือ คณิตศาสตร์ 1 คณิตศาสตร์ 2 คณิตศาสตร์ 3 คณิตศาสตร์ 4

7. ผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ หมายถึงการระดับคะแนนเฉลี่ยของวิชาวิทยาศาสตร์ 5 รายวิชา ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา คือ วิทยาศาสตร์ทั่วไป 1 วิทยาศาสตร์ทั่วไป 2 วิทยาศาสตร์ทั่วไป 3 วิทยาศาสตร์ทั่วไป 4 วิทยาศาสตร์ทั่วไป 5

8. ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย หมายถึงการระดับคะแนนเฉลี่ยของวิชาภาษาไทย 5 รายวิชาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา คือ ภาษาไทย 1 ภาษาไทย 2 ภาษาไทย 3 ภาษาไทย 4 ภาษาไทย 5

จากข้อ 5. ถึง ข้อ 7. ผู้ที่ใ้การระดับคะแนนเฉลี่ยสูง ถือว่าเป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับวิชานั้น ๆ สูง ผู้ที่ใ้การระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำ ถือว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชานั้น ๆ ต่ำ

9. กลุ่มสูง หมายถึงกลุ่มที่ได้คะแนนจากการทดสอบสูง โดยนับจากผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดจนครบ 27 % ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

10. กลุ่มต่ำ หมายถึงกลุ่มที่ได้คะแนนจากการทดสอบต่ำ โดยนับจากผู้ที่ได้คะแนนต่ำสุดจนครบ 27 % ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากันคว้า

การทำตาม (Conformity) เป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งในทางจิตวิทยา ได้มีผู้กล่าวจำกัดความ และหลัก เกี่ยวกับการทำตามเป็นจำนวนมาก เช่น แมส (Mass, 1956 : 247-252) กล่าวว่า การทำตามคือพฤติกรรมชนิดหนึ่ง ซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลของผู้อื่น เนื่องจากผู้ทำตามต้องการผลสำเร็จในการรักษาความสัมพันธ์ของตนเองกับผู้อื่น ส่วนแอช (Asch, 1957 : 450) ใ้ข้อธิบายว่า การทำตามคือลักษณะที่คนขาดความเป็นอิสระในตนเองในการแสดงพฤติกรรม หากแต่ไปแสดงพฤติกรรมเหมือนหรือทำตามผู้อื่น ทั้งนี้เนื่องจากตนเองต้องขึ้นอยู่กับผู้อื่น นอกจากนั้น มอนตัน (Mouton, 1956 : 339 - 340) ใ้สรุปไว้ในทำนองเดียวกันว่า

การทำตามเป็นมัญหาอย่างหนึ่งทางจิตวิทยาสังคม ซึ่งบุคคลพยายามเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่แท้จริงของตน เพื่อรักษานโยบายหรือผลสำเร็จ ในการปะทะสังสรรค์ (Interaction) กับกลุ่มคนโดยทั่วไปในสังคม และการทำตามนี้แต่ละบุคคลจะมีลักษณะและระดับแตกต่างกันออกไป กล่าวคือบางคนอาจจะทำตามง่าย บางคนอาจจะทำตามยาก และคนหนึ่ง ๆ อาจจะมีลักษณะการทำตามไม่คงที่ คือบางครั้งอาจจะทำตามง่าย แต่บางครั้งอาจจะไม่ทำตาม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์แวดล้อม ส่วนเบส (Bass, 1956: 41 - 91) นอกจากให้คำจำกัดความแล้ว ยังได้สรุปองค์ประกอบซึ่งมีอิทธิพลต่อการทำตามไว้ดังนี้

1. กลุ่มบุคคลที่ผู้ทำตามเกี่ยวข้องกับ

1.1 ถ้ากลุ่มจำนวนมากและความเห็นของกลุ่มเป็นไปในทำนองเดียวกันหมด โอกาสที่จะทำตามจะมีมากขึ้น

1.2 ถ้ากลุ่มเป็นที่รักใคร่ชอบพอกันและเชื่อถือของผู้ทำตาม โอกาสที่จะทำตามจะมีมากขึ้นเช่นกัน

2. สภาพของเรื่องที่จะทำตาม

2.1 ถ้าสิ่งที่จะทำตามสามารถพิจารณาจนเห็นเด่นชัดว่า ที่ถูกต้องนั้นคืออะไร โอกาสที่จะทำตามจะน้อยลง แต่ถ้ายังคลุมเครือตักสินยากการทำตามจะมีมากขึ้น

2.2 ถ้าสิ่งที่จะทำตามสามารถให้ผลประโยชน์ แก่ผู้ทำตาม ลักษณะการทำตามจะมีมากขึ้น

3. เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

ถ้าการแสดงพฤติกรรมนั้นจำเป็นต้องแสดงออกในที่สาธารณะมีผู้อื่นรับรู้มากการทำตามจะมีมากขึ้น แต่ถ้าเป็นการแสดงความถึกเ็นแบบลับ มีผู้อื่นเห็นน้อย โอกาสในการทำตามจะน้อยลง

④ 4. เกี่ยวกับความสามารถ (Ability)

บุคคลที่มีระดับความสามารถต่ำหรือไม่ค่อยเฉลียวฉลาด มักจะเป็นผู้ทำตามผู้อื่นอยู่เสมอ

5. อายุ

ผู้มีอายุน้อยมักมีโอกาทำตามได้ง่ายกว่าผู้มีอายุมาก

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการทำตามได้มีผู้ศึกษากันว่าหลายท่านดังนี้

แอสช์ (Asch, 1957: 451 - 454) ได้ศึกษาเรื่องการทำตามโดยในกลุ่มตัวอย่าง 31 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาในระดับวิทยาลัย เขาทดลองกับกลุ่มตัวอย่างทีละคน โดยให้ผู้รับการทดลอง ใช้นั่งปะปนกับนักศึกษากลุ่มหนึ่งจำนวน 6 คน ซึ่งนักศึกษากลุ่มนี้ได้รับการนัดแนะกับผู้กำกับการทดลองไว้ล่วงหน้าแล้วว่า ให้ทำอะไรบ้าง เมื่อเริ่มการทดลองเขาจึงให้นักศึกษาผู้รับการทดลอง กับกลุ่มดังกล่าวใช้นั่งหน้ากระดานเรียงหนึ่งและพยายามสร้างสถานการณ์ ให้ผู้รับการทดลองรู้สึกว่าเขาต้องนั่งขึ้นกับสุดท้ายโดยบังเอิญ นักศึกษาทั้ง 7 คนต้องทำงานอย่างหนึ่งคือ การประมาณความยาวเส้นตรง 12 เซน โดยนำเส้นตรงแต่ละเส้นไปเปรียบเทียบกับเส้นตรงอีก 3 เซน ว่ายาวเท่ากับ เส้นใด และให้ตอบดัง ๆ เป็นรายบุคคล นักศึกษากลุ่มนี้คณะแล้วจะเป็นผู้ตอบกันทั้งหมด และ กำลังตอบนิทราความจริงเหมือนกันหมดทั้ง 6 คน ในจำนวน 7 ข้อ เพื่อสังเกตว่าผู้รับการทดลองจะ ตอบตามที่กลุ่มนัดแนะหรือไม่หลังจากได้ยินคำตอบของกลุ่มนัดแนะทั้ง 6 คนแล้ว ส่วนอีก 5 ข้อ ให้ กลุ่มนัดแนะตอบถูกต้อง ตามความเป็นจริงเหมือนกันหมด เพื่อรักษามรรยาทการทำงานไม่ให้ ผิดปรกติ ซึ่งผลปรากฏว่า จากคำตอบที่ถูกถาม 7 ข้อ ของกลุ่มตัวอย่าง 31 คน (รวม 217 คำตอบ) เป็นคำตอบประเภททำตาม (ตอบผิด) 72 คำตอบ คิดเป็นร้อยละ 33.2 และเป็นคำตอบที่ไม่ ถูกต้องหรือไม่ทำตาม 145 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 66.8 ซึ่งจากการทดลองตามสภาพการณ์ที่เขา จัดขึ้น ทำให้เห็นได้ว่าโอกาสในการทำตามมีความน่าจะเป็นถึงหนึ่งในสาม

หลังจากแอสช์ได้ทดลองครั้งนี้ ได้มีผู้สนใจศึกษาทดลองซ้ำ แต่ใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน จากกลุ่มตัวอย่างของแอสช์ กล่าวคือ เบเร็นดา (Berenda , 1950:133 - 138) ได้ศึกษาการทำตามของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน โดยเขาศึกษากับนักเรียนระดับประถมศึกษา อายุ 7 - 13 ปี จำนวน 90 คน ซึ่งเขาแยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มอายุมาก (11 - 13 ปี) จำนวน 52 คน และกลุ่มอายุน้อย (7 - 10 ปี) จำนวน 38 คน ส่วนการ ทดลองทดลองจนรายละเอียดของงานที่ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มทำมีลักษณะเหมือนแอสช์ทุกด้าน คือ ให้ประมาณความยาวเส้นตรงเช่นเดียวกัน ซึ่งผลปรากฏว่า กลุ่มอายุน้อยมีลักษณะการทำตามมากกว่า กลุ่มอายุมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อนำผลการทดลองครั้งนี้ไปเปรียบเทียบกับผลการทดลองของ แอสช์ผลที่ได้สนับสนุนทฤษฎีของเบสที่ว่า ผู้ที่มีอายุน้อยมักมีโอกาสทำตามได้มากกว่าผู้ที่มีอายุมาก เนื่องจากการเปรียบเทียบพบว่า กลุ่มตัวอย่างของแอสช์ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับวิทยาลัยมีการทำตาม

น้อยที่สุด หรือถ้าจะพิจารณาในแง่ความสามารถ / หรือสติปัญญา พอจะอนุมานได้ว่า การทดลองของแอสส์และเบอเรนคา สนับสนุนทฤษฎีหนึ่งของแมส ที่ว่า ผู้มีความสามารถน้อยมักมีโอกาสมากกว่าผู้มีความสามารถมาก เนื่องจากนักเรียนระดับประถมศึกษามีความสามารถและสติปัญญาต่ำกว่านักศึกษาระดับวิทยาลัย

นอกจากการศึกษาในชั้นอายุแล้ว ยังมีผู้ศึกษาการทำความเข้าใจในชั้นเพศ คือ ทักเคนแฮม (Tuddenham, 1957) ได้ทดลองศึกษาเปรียบเทียบการทำความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มเป็นรายหนึ่งกลุ่ม หญิงหนึ่งกลุ่ม และในการทดลองเขาให้รายทดลองอยู่ส่วนชายหญิงอยู่ส่วนหญิงโดยให้ทั้งกลุ่มหญิงและชายต้องทำงานชิ้นหนึ่งเหมือนกัน เขาพบว่าหญิงมีแนวโน้มในการทำความเข้าใจในกลุ่มหญิงด้วยกันมากกว่าชายที่จะทำความเข้าใจในกลุ่มชายด้วยกัน (Berg, 1961: 13) ส่วนโคลแมน (Coleman, 1958) ได้ศึกษาการทำความเข้าใจในชั้นเพศเช่นเดียวกัน เขาพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความยากของงานที่ให้ทำกับแนวโน้มในการทำความเข้าใจของรายมีค่าเพียง .58 ส่วนของหญิงมีค่าสูงถึง .89 ซึ่งสรุปได้ว่าหญิงมีลักษณะการทำความเข้าใจมากกว่าชาย เช่นกันจะเห็นว่าผลการศึกษาทั้งของทักเคนแฮมและโคลแมน สนับสนุนทฤษฎีของแมสที่ว่า หญิงมีโอกาสมากกว่าชาย

ในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ทำตามกับกลุ่มที่จะทำตาม เฟสติงเกอร์ (Festinger, 1950) ได้ทดลองโดยใช้กลุ่มตัวอย่างประมาณ 30 คน ให้กลุ่มตัวอย่างเข้าทำงานร่วมกับกลุ่มอื่นที่ละคน ซึ่งให้ทำงานชนิดเดียวกัน 2 ครั้ง ครั้งแรกทำงานร่วมกับกลุ่มที่ผู้รับการทดลองรู้จักสนิทสนมรักใคร่และชอบพอกัน ส่วนครั้งที่สองให้เข้าทำงานร่วมกับกลุ่มที่ผู้รับการทดลอง ไม่มีความสัมพันธ์ใด ๆ ด้วย เขาพบว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีระดับการทำความเข้าใจที่ตนเองรู้จักรักใคร่ชอบพอกว่าคนที่ตนเองไม่มีความสัมพันธ์ใด ๆ ด้วย นอกจากนี้เยอรัลด์ (Gerard, 1954) และ สกอตต์ (Scott, 1956) ได้ศึกษาการทำความเข้าใจในแง่เดียวกับเฟสติงเกอร์ ซึ่งผลจากการทดลองของทั้งสามท่านสอดคล้องกัน (Berg, 1961: 52)

ในแง่ความชัดเจนของงานที่ให้ทำ วีลเลอร์ และ จอร์แดน (Wheeler and Jordan, 1929) ได้ทดลองให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มหนึ่งตอบปัญหา เกี่ยวกับสังคมวิทยา, การเมือง และเศรษฐกิจ โดยให้กลุ่มตัวอย่างเข้าตอบปัญหาที่ละคนซึ่งให้ตอบร่วมกับผู้เชี่ยวชาญจำนวนหนึ่ง และปัญหาที่นำมาถามนั้นเป็นปัญหาง่าย ๆ ถ้าตอบที่ถูกต้องเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป ผลปรากฏว่า

ร้อยละ 60 ของกลุ่มตัวอย่าง ให้คำตอบที่ค้านคำตอบของผู้เชี่ยวชาญเนื่องจากผู้เชี่ยวชาญกลงตอบผิดที่เหลือร้อยละ 40 ตอบผิดตามผู้เชี่ยวชาญ (Berg , 1961: 58) ผลจากการทดลองครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าปัญหาใดหรืองานใดที่เห็นคำตอบอยู่ชัดเจนแล้ว คนโดยทั่วไปจะไม่ทำตามคนส่วนใหญ่ ถึงแม้จะทราบว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญก็ตาม (๑๐)

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

จากทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยได้เฝ้าระวังบางส่วนเป็นแนวทางในการตั้งสมมุติฐานเพื่อทดสอบดังนี้

1. ความแตกต่างระหว่างระดับของบุคลิกภาพแต่ละด้านคือ ความเกรงใจ, การแสดงตัว, ความวิตกกังวล จะมีผลทำให้ระดับการทำตามแตกต่างกัน
 2. ความแตกต่างระหว่าง เพศ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, อาชีพของบิดา, จะมีผลทำให้ระดับการทำตามแตกต่างกัน
 3. ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตาม กับคุณลักษณะหรือบุคลิกภาพต่อไปนี้จะเป็นเส้นตรงคือ ความเกรงใจ, ความวิตกกังวล, การแสดงตัว, ผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์
 4. ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตาม กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาไทย จะเป็นเส้นโค้ง
 5. การทำตามจะสัมพันธ์ในทางบวกกับ ความเกรงใจ, ความวิตกกังวล
 6. การทำตามจะสัมพันธ์ในทางลบ กับ การแสดงตัว, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกประเภท
- ในการศึกษาครั้งนี้ถึงค่าความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และเทคนิคการค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษานปีที่สอง ของวิทยาลัยครูนครปฐม จังหวัดนครปฐมจำนวน 90 คน เป็นชาย 45 คน หญิง 45 คน กลุ่มตัวอย่าง ดังกล่าวเลือกมาโดยวิธี Random Sampling ซึ่งแยกกลุ่ม 2 ครั้งเป็นชาย 1 ครั้งหญิง 1 ครั้ง ส่วนลักษณะอื่น ๆ แยกโดยอาศัยแบบทดสอบจำนวนกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามระดับของบุคลิกภาพปรากฏ ผลดังตาราง 1

ตาราง 1. จำนวนกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามระดับบุคลิกภาพ

ประเภทของบุคลิกภาพ	ระดับสูง	ระดับต่ำ	รวม
ความเกรงใจ	29	29	58
ความวิตกกังวล	29	29	58
การแสดงตัว	29	29	58

เมื่อแยกตามระดับของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประเภทของผลสัมฤทธิ์	ระดับสูง	ระดับต่ำ	รวม
คะแนนเฉลี่ยของทุกวิชา	29	29	58
วิชาคณิตศาสตร์	29	29	58
วิชาวิทยาศาสตร์	29	29	58
วิชาภาษาไทย	29	29	58

เมื่อแยกตามประเภทของอาชีพที่ปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามประเภทของอาชีพ

ประเภทของอาชีพ	ชาย	หญิง	รวม
รับราชการ	18	15	33
เกษตรกร	13	9	22
ค้าขาย	8	13	21
รับจ้าง	5	6	11
รวม	44	43	87

หมายเหตุ จำนวนกลุ่มตัวอย่างลดลง 3 คน จึงเหลือเพียง 87 คน เนื่องจากอาชีพ
ของกลุ่มตัวอย่างไม่เข้าประเภทของอาชีพที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

✓ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษารังนี้ใช้แบบทดสอบ 4 ประเภทคือ

1. แบบทดสอบวัดความเกรงใจ
2. แบบทดสอบวัดความวิตกกังวล
3. แบบทดสอบวัดการแสดงตัวและเก็บตัว
4. แบบทดสอบวัดการทำตาม

นอกจากนี้ยังใช้แบบสำรวจจุดเด่นลักษณะของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับเพศ, อาชีพของบิดา, ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยถึงภาคเรียนที่ 5 ของกลุ่มตัวอย่าง

✓ รายละเอียดของแบบทดสอบแต่ละประเภทเป็นดังนี้

1. แบบทดสอบความเกรงใจ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบของประสิทธิ์ บัวคลี (2514, 33 - 40) ซึ่งสร้างขึ้นทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยเขาได้อาศัยแบบอย่างที่ดี คร. วิรุณหุ วิเชียรโชติ สร้างไว้ สำหรับแบบทดสอบของประสิทธิ์ บัวคลีสร้างไว้นี้ใช้ได้เหมาะสมกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 45 ข้อ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบดังกล่าวไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับ ป.ดศ. ปีที่ 2 จำนวน 97 คน วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของข้อทดสอบแต่ละข้อ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพดีใช้เป็นแบบทดสอบความเกรงใจในการศึกษารังนี้จำนวน 35 ข้อ

X1.1 ลักษณะของแบบทดสอบ เป็นข้อความจำนวน 35 ข้อ ซึ่งทั้ง 35 ข้อนี้จำแนกตามบทบาทของความเกรงใจดังนี้

1.1.1	ในฐานะเป็นศิษย์กับครูอาจารย์	มี 9 ข้อ
1.1.2	ในฐานะเป็นเพื่อนกับเพื่อนที่สนิทสนม	มี 9 ข้อ
1.1.3	ในฐานะบุตรกับบิดามารดา	มี 7 ข้อ
1.1.4	ในฐานะตัวทํานกับผู้มีบุญคุณที่สนิทสนม	มี 6 ข้อ
1.1.5	ในฐานะที่ทํานเป็นรุ่นพี่กับเด็กรุ่นน้อง	มี 4 ข้อ
รวม		35 ข้อ

ตัวอย่างข้อทดสอบ

- เข้าไปขอความช่วยเหลือในขณะถูกรับประทานอาหาร
- แสดงความกึกก้องโต้แย้งกวนเหตุนกขณะเรียนในชั้น
- ขอของกินเมื่อเพื่อนมีของ ๆ เราไปนาน
- กลับจากเที่ยวเตร่ดึก เรียกให้มารดาเปิดประตูรับ

1.2 การตอบแบบทดสอบ ให้อ่านแบบสอบถามที่ละเอียดให้พิจารณาตัดสินใจว่าจะเลือกปฏิบัติอย่างไร เพียงไร แล้วไปกาเครื่องหมายตอบในกระดานคำตอบตามมาตราที่กำหนดให้ไว้ โดยยึดหลักดังนี้

(0) กระทำ 3 2 1 0 -1 -2 -3 ไม่กระทำ
(00) กระทำ 3 2 1 0 -1 -2 -3 ไม่กระทำ

กาของเลข 3 หมายความว่ากลางกระทำเช่นนั้น

กาของเลข 2 หมายความว่ากลางกระทำเช่นนั้นน้อยกว่าเลข 3

กาของเลข 1 หมายความว่ากลางกระทำเช่นนั้นพอควรน้อยกว่าเลข 2

กาของเลข 0 หมายความว่ารู้สึกกึ่งกลางบางครั้งอาจกล่าวบางครั้งไม่กล้า

กาของเลข -1 หมายความว่าไม่กลางกระทำเช่นนั้น

กาของเลข -2 หมายความว่าไม่กลางกระทำเช่นนั้นยิ่งไม่กล้ามากกว่า -1

กาของเลข -3 หมายความว่าไม่กลางกระทำเช่นนั้น

1.3 การตรวจให้คะแนน เนื่องจากต้องการให้คะแนนในแต่ละข้อเป็นบวกและผู้ที่เกรงใจมากควรได้คะแนนจากการตอบแบบทดสอบมาก ผู้ที่มีความเกรงใจน้อยควรได้คะแนนจากแบบทดสอบน้อย จึงแปลงคะแนนแต่ละข้อเสียใหม่โดยยึดหลักดังนี้ คือ ผู้ที่เลือกทำเครื่องหมายในช่องเลข 3 ให้ 1 คะแนน เลือกของเลข 2 ให้ 2 คะแนน เลือกของเลข 1 ให้ 3 คะแนน และเลือก 0, -1, -2 -3 ให้คะแนน 4, 5, 6, 7 คะแนนตามลำดับ

1.4 การทดลองแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบจำนวน 45 ข้อของประสิทธิ์ บัณฑิต ไปทดลองสอบกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2515 ของวิทยาลัยครูนครปฐม จังหวัดนครปฐม ซึ่งเป็นนักศึกษารุ่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง การทดลองครั้งนี้มีนักศึกษา 97 คน เป็นชาย 47 คนหญิง 50 คน แล้วนำผลการสอบมาวิเคราะห์ดังนี้

1.4.1 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ของข้อทดสอบแต่ละข้อโดยใช้ t - test กล่าวคือหลังจากการตรวจคะแนนแล้ว จัดแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นผู้มีความเกรงใจ สูงจำนวน 27 % ของจำนวนผู้สอบทั้งหมด กลุ่มที่สองเป็นผู้มีความเกรงใจต่ำจำนวน 27 % เช่นกัน แล้วใช้ค่า t ที่ได้จากทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ เป็นเกณฑ์สำหรับเลือกข้อทดสอบไว้ศึกษาในครั้งต่อไปโดยคัดเลือกข้อทดสอบที่มีค่า t สูง ๆ ไว้เป็น จำนวน 35 ข้อ

1.4.2 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ หลังจากเลือกข้อทดสอบที่ดีไว้แล้วนำข้อทดสอบดังกล่าวทั้ง 35 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีแบ่งครึ่ง (Split-half)

1.4.3 วิเคราะห์หาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด (Standard Error of Measurement)

ค่าสถิติดังกล่าวปรากฏตามตาราง 4

ตาราง 4. ค่าสถิติของแบบทดสอบวัดความเกรงใจ

ชนิดของสถิติพื้นฐาน	ค่าสถิติ
จำนวนผู้เข้าสอบ	97
คะแนนเฉลี่ย	140.2574
ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน	10.1682
ความเชื่อมั่น	.8683
ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด	± 3.6900

✓ 2. แบบทดสอบวัดความวิตกกังวล สำหรับการวัดบุคลิกภาพด้านความวิตกกังวลผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดความวิตกกังวล ที่สร้างโดย ธงชัย วิทวีธา (2513, 20 - 27) ซึ่งคุณลักษณะ (Trait)

ของความวิตกกังวลชาวค่ายแนวของเกาหลีและชาวสันติที่ใกล้กว่าเอาไว้ แบบทดสอบที่ตรงชัย
สร้างไว้มีจำนวน 60 ข้อ แต่ผู้วิจัยนำไปทดสอบใหม่กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา
ปีที่ 2 จำนวน 97 คน เป็นชาย 47 คน หญิง 50 คน และหาค่าอำนาจจำแนกโดยอาศัย t - test
เช่นเดียวกันกับแบบทดสอบวัดความเกรงใจ และเลือกข้อทดสอบที่มีคุณภาพดี เพื่อใช้ในการศึกษา
ครั้งนี้ 35 ข้อ

2.1 ลักษณะของแบบทดสอบ เป็นข้อความที่บรรยายลักษณะอารมณ์ที่มีกังวลหรือไม่
สบายใจ, ความหวาดกลัว ฯลฯ มีจำนวนทั้งสิ้น 35 ข้อ เช่น

- ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวต่อการสอบเป็นอย่างยิ่ง
- กวาที่ข้าพเจ้าจะหลับใจได้ รู้สึกว่าต้องเสียเวลาอีกในกังวลนี้อยู่มาก
- ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ชีวิตของข้าพเจ้าไม่ค่อยมีความสุขเลย
- ข้าพเจ้าจะมีความไม่สบายใจ เมื่อคิดว่าข้าพเจ้ามีความรู้ดีกว่าเพื่อน ๆ

2.2 การตอบแบบสอบถาม ให้ผู้รับการทดสอบอ่านข้อความทีละข้อแล้วตรวจสอบ
พิจารณา ดูว่าตนเองเป็นดังเช่นข้อความหรือไม่ ถ้าเป็นมากน้อยเพียงไร แล้วให้ทำเครื่องหมาย
ลงในช่องของกระดาษคำตอบ ซึ่งมีลักษณะดังนี้

(o)

(oo)

4	3	2	1	0

ในการเลือกดูว่าจะการเองใดนั้นถือเกณฑ์ดังนี้

- กาของที่ 4 เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านอย่างแท้จริง
- กาของที่ 3 เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านแต่น้อยกว่าข้อ 4
- กาของที่ 2 เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านน้อยกว่าข้อ 3
- กาของที่ 1 เมื่อข้อความนั้นจะตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านบ้างเล็กน้อย
- กาของ 0 เมื่อข้อความนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านเลย

2.3 การตรวจให้คะแนน เพื่อให้ผู้ที่ทำของ 0 ได้คะแนนที่ไม่ใช่ศูนย์จึงปรับคะแนนเสียใหม่ดังนี้ ผู้ทำของ 4 ได้ 5 คะแนน ผู้ทำของ 3 ได้ 4 คะแนน ผู้ทำของ 2 ได้ 3 คะแนน ผู้ทำของ 1 ได้ 2 คะแนน ผู้ทำของ 0 ได้ 1 คะแนน เมื่อรวมคะแนนของข้อทดสอบทั้งหมดแล้ว ผู้ใดคะแนนมากจะเป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลสูง ส่วนผู้ใดคะแนนต่ำจะเป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลต่ำ

2.4 การทดลองแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้ ำแบบทดสอบของธงชัย ชิวปรีชาไปทดลองสอบกับนักศึกษาในกลุ่มเดียวกันกับ ทดลองแบบทดสอบวัดความเกรงใจและทำการวิเคราะห์หาค่าทางสถิติของแบบทดสอบ ซึ่งค่าต่าง ๆ ได้ปรากฏดังตาราง 5

ตาราง 5. ค่าสถิติของแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล

ชนิดของสถิติพื้นฐาน	ค่าสถิติ
จำนวนผู้เข้าสอบ	97
คะแนนเฉลี่ย	78.5426
ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน	12.9646
ความเชื่อมั่น	.8074
ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด	+ .6897

✓ 3. แบบทดสอบวัดการแสดงตัว - เก็บตัว ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบของชูศักดิ์ ชัมภลชีวิต นิสิตปริญญาโทสาขาพัฒนการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปี พศ. 2513 แบบทดสอบดังกล่าว ชูศักดิ์ ชัมภลชีวิตสร้างไว้ 38 ข้อ แยกเป็นข้อทดสอบที่มีแนวโน้มไปในทางวัดการแสดงตัว 19 ข้อ วัดการเก็บตัว 19 ข้อ ผู้วิจัยได้นำไปทดลองสอบเช่นเดียวกับแบบทดสอบวัดความเกรงใจ และวัดความวิตกกังวล ถือหากอ่านนางจำแนกโดยใช้ t - test และตั้งข้อที่ใดค่า t ค่า ๆ ออกไปข้อทดสอบที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ 34 ข้อ

- 3.1 ลักษณะของแบบทดสอบ เป็นข้อความจำนวน 34 ข้อ เช่น
- ข้าพเจ้าไม่ชอบพูดต่อหน้าคนมาก ๆ
 - ข้าพเจ้าชอบเล่นการพนัน
 - ความธรรมดาข้าพเจ้าไม่เชื่อใครง่าย ๆ นอกจากคนที่สนิทสนมกันมากที่สุด
 - ในการแสดงความรู้สึกหรือความนึกเห็น ข้าพเจ้าเลือกเอาการเขียนแทนพูด
- หลังจากคัดออก 4 ข้อ แล้ว เหลือข้อทดสอบที่วัดแนวโน้มไปในทางแสดงตัว 17 ข้อ

ทางเก็บตัว 17 ข้อ

- 3.2 การตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเด่นเกี่ยวกับแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล
- 3.3 การตรวจให้คะแนน กำหนดการเช่นเดียวกับแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล
- 3.4 ค่าทางสถิติต่าง ๆ ของแบบทดสอบปรากฏดังตาราง 6

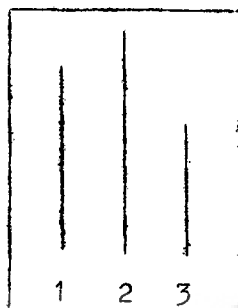
ตาราง 6 ค่าสถิติของแบบทดสอบวัดการแสดงตัว - เก็บตัว

ชนิดของสถิติพื้นฐาน	ค่าสถิติ
จำนวนผู้เข้าสอบ	97
คะแนนเฉลี่ย	81.3640
ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน	11.5661
ความเชื่อมั่น	.8227
ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด	± 4.8701

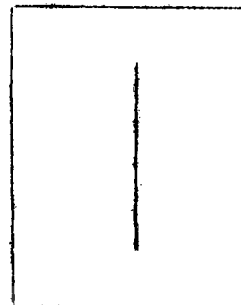
4. แบบทดสอบวัดการทำตาม แบบทดสอบนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยอาศัยแนวคิดของแอช (Asch, 1957: 451 - 453) มาเป็นหลักในการสร้าง

4.1 ลักษณะของแบบทดสอบ แบบทดสอบมีจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยกระดาษแข็งสีขาว 2 แผ่น ในกระดาษแข็งแผ่นแรกจะมีเส้นตรง 3 เส้น ซึ่งมีความยาวไม่เท่ากัน ส่วนอีกแผ่นหนึ่งจะมีเส้นตรงหนึ่งเส้น ซึ่งมีความยาวเท่ากับเส้นใดเส้นหนึ่งใน 3 เส้น

ของกระดานแผ่นที่ 1 (กึ่งภาพประกอบ 1.)

แผ่นที่ 1

แผ่นที่ 2

ภาพประกอบ 1 ตัวอย่างข้อสอบวัดการทำตาม

กระดานแข่งกติกามีขนาดกว้าง 7 นิ้ว ยาว 18 นิ้ว เส้นตรงทุกเส้นในกระดานมีความกว้าง $\frac{1}{4}$ นิ้ว ชีคควมหนักสีดำโดยปลายสุดของเส้นทางคานล่าง อยู่ทางขอบกระดาน 3 นิ้ว

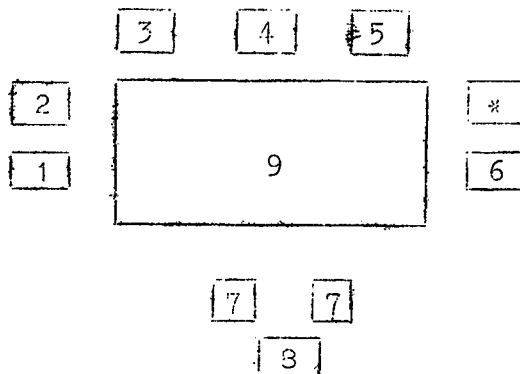
4.2 การทดลองแบบทดสอบ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบกติกาลาว 40 ข้อ แล้วนำไปทดลองกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษามัธยมศึกษาปีที่สอง ของวิทยาลัยครูนครปฐม ซึ่งเป็นนักเรียนเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง เป็นจำนวน 50 คน โดยให้นักศึกษาดังกล่าวเปรียบเทียบความยาวโดยการตอบลงในกระดานคำตอบ แล้วเลือกเอาเฉพาะข้อที่นักศึกษาตอบถูกต้องทั้ง 50 คน มาใช้เป็นแบบทดสอบ ในครั้งนี้เลือกเอามาเพียง 20 ข้อ จากนั้นนำแบบทดสอบทั้ง 20 ข้อนี้ไปทดลองอีกครั้งหนึ่งกับนักศึกษาระดับเกี่ยวกับกลุ่มแรกจำนวน 30 คน ให้เปรียบเทียบความยาวแล้วตอบลงในกระดานคำตอบเช่นกัน ซึ่งผลปรากฏว่า จากคำตอบ 600 คำตอบ (นักศึกษา 30 คน ตอบคนละ 20 คำตอบ) เป็นคำตอบที่ถูกต้อง 594 คำตอบ คิดเป็นร้อยละ 99 ตอบผิด 6 คำตอบ คิดเป็นร้อยละ 1 ดังนั้นแบบทดสอบนี้เมื่อนำมาใช้ก็กล่าวได้ว่าตอบผิดแสดงว่ามีสภาพบางอย่างมาบังคับให้ตอบผิด ไม่ใช่ตอบผิดเนื่องจากบุคคลผู้นั้นประมาณและเปรียบเทียบผิด ซึ่งคำสรุปนี้มีความเชื่อมั่นได้ถึง 99 %

4.3 การดำเนินการทดสอบ ผู้วิจัยวางกระดานข้อสอบแต่ละคู่ห่างกัน 40 นิ้วโดย

วางพียงกับแผ่นไม้ซึ่งเอียง 100 องศา แล้วให้กลุ่มตัวอย่างพิจารณาเปรียบเทียบว่า เส้นตรง
เส้นเดียวในกระดานแข็งแผ่นที่สองยาวเท่ากับเส้นใดจาก 3 เส้นในแผ่นที่หนึ่ง การทดสอบจะกระทำ
กับกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล โดยให้มีสภาพการดังนี้ ผู้วิจัยจักให้นักศึกษากลุ่มหนึ่งจำนวน 6 คน
เป็นชาย 3 คน หญิง 3 คน แยกตามระดับความสามารถเป็นผู้ได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า
3.00 จำนวน 2 คน เป็นหญิง 1 คน ชาย 1 คน ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 3.00 แต่สูงกว่า
2.00 จำนวน 2 คน เป็นหญิง 1 คน ชาย 1 คน ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 จำนวน
2 คน เป็นหญิง 1 คน ชาย 1 คน

ก่อนการดำเนินการทดสอบผู้วิจัยได้นัดแนะกับกลุ่มนักศึกษาไว้ว่า ในแบบทดสอบแต่ละข้อจะตอบ
อย่างไรบ้างกล่าวคือ จะเป็นการตอบตามความจริงก็ถูกต้องเพียง 10 ข้อ และแถลงตอบให้ผิดความจริง
10 ข้อ โดยข้อทดสอบจะถูกจัดเรียงสลับกันระหว่างข้อที่ตอบตามความเป็นจริงกับข้อที่แถลงตอบผิด
อย่างสุ่ม (Random) เพื่อรักษาสภาพการทดสอบให้สมจริงไม่ให้ผิดปรกติ นักศึกษากลุ่มนั้นและทั้ง
6 คน เข้าใจเป็นอย่างดีและจุดประสงค์ของการทดสอบเป็นอย่างดี โดยผู้วิจัยได้ฝึกซ้อมการตอบคำถาม
การวางท่าทางในการตอบจนคล่องแคล่ว และในการตอบครั้งนี้ นักศึกษากลุ่มนั้นและทั้ง 6 คน จะให้
คำตอบเหมือนกันหมดทุกคน

เมื่อเริ่มการทดสอบผู้วิจัยจักกลุ่มตัวอย่างครั้งละหนึ่งคน เข้านั่งปะปนกับกลุ่มนักแนะ โดยไม่ให้
ผู้รับการทดสอบทราบว่าได้มีการนัดแนะดังกล่าว และจักให้ผู้รับการทดสอบกับกลุ่มนักแนะรวม 7 คน
นั่งเรียงหนึ่ง โดยให้ผู้รับการทดสอบนั่งในต้นกับรองสุดท้ายซึ่งทำให้เป็นตำแหน่งที่เกือบลืมโดยบังเอิญ
ตำแหน่งและสภาพการนั่งจะเป็นไปดังภาพประกอบ 2

คำอธิบาย

1,2,3,4,5,6, คือ: กลุ่มนักแนะ

7 คือ แบบทดสอบ

8 คือ ผู้ดำเนินการทดสอบ

9 คือ โตะ

* คือ ผู้รับการทดสอบ

ภาพประกอบ 2 ตำแหน่งการนั่งของกลุ่มนักแนะและผู้รับการทดสอบ

เมื่อทั้งผู้รับการทดสอบและกลุ่มนักแนะนั่งเรียบร้อยแล้วผู้ดำเนินการทดสอบ หยิบข้อทดสอบตัวอย่างมาแสดง 1 ข้อ และพูดว่า " นักเรียนทุกคนวันนี้ครูต้องการทดสอบความแม่นยำในการใช้สายตาเปรียบเทียบความยาวเส้นตรงของพวกเธอ นักเรียนนั่งเห็นกระดาษแข็ง 2 แผ่นนี้แล้ว แผ่นที่หนึ่งมีเส้นตรงซึ่งยาวไม่เท่ากันอยู่ 3 เส้น คือเส้นที่ 1,2,3 (ผู้ดำเนินการชี้ไปที่เส้นตรงที่ละเส้น) อีกแผ่นหนึ่งจะมีเส้นตรงอยู่เพียงเส้นเดียว ครูต้องการให้นักเรียนพิจารณาว่า เส้นตรงเส้นเดียวนี้ ยาวเท่ากับเส้นใดจาก 3 เส้นในกระดาษแผ่นนี้ (ผู้ดำเนินการชี้ไปที่แผ่นแรก) การตอบให้เลือกตอบโดยให้หมายเลขใต้เส้นตรงเป็นคำตอบเช่น ตอบว่า " หนึ่ง " " สอง " หรือ " สาม " และให้ตอบเรียงกันไปทีละคน เอาละลองทำกันดูก่อนเริ่มทางไหนดีละ ? เริ่มจากทางซ้ายมือครูก็แล้วกัน (ให้ทดลองตอบในข้อตัวอย่างทุกคน แล้วพูดต่อไปว่า) มีใครยังไม่เข้าใจวิธีตอบอีกหรือเปล่า ถ้าไม่มีจะได้เริ่มทำกันจริง ๆ (หยุดรอ 3 วินาที แล้วพูดต่อ) เส้นตรงที่จะให้เปรียบเทียบมี 20 คู่ พยายามพิจารณาให้ละเอียดมากที่สุดเท่าที่จะทำได้และตอบให้ถึงซักเจนครุจะจดคำตอบของพวกเธอเอง " ผู้ดำเนินการจดคำตอบของทุกคนในกลุ่ม เมื่อตอบครบ 20 ข้อเป็นอันสิ้นสุดการทดสอบกลุ่มตัวอย่างหนึ่งคน การทดสอบดำเนินเช่นนี้ 90 ครั้งโดยเปลี่ยนผู้รับการทดสอบใหม่ครั้งละ 1 คน ส่วนกลุ่มนักแนะใช้กลุ่มเดิมในการทดสอบทุกครั้ง รายละเอียดของความยาวเส้นตรงของข้อสอบแต่ละคู่ และการเรียงข้อที่กลุ่มนักแนะกลงตอบฝึกปรากฏตามตาราง 7

ตาราง 7. ความยาวเส้นตรงของข้อสอบแต่ละข้อที่มีหน่วยเป็นนิ้วฟุต

ข้อที่	ความยาวเส้นตรง ที่จะเปรียบเทียบ	ความยาวเส้นตรงที่ให้เปรียบเทียบ			คำตอบที่ถูกต้อง คือเส้นที่	คำตอบของ กลุ่มนักเรียน
		เส้นที่ 1	เส้นที่ 2	เส้นที่ 3		
1	2	2	1	$1\frac{1}{2}$	1	1
2	$8\frac{3}{4}$	8	10	$8\frac{3}{4}$	3	3
3	$4\frac{1}{2}$	4	$4\frac{1}{2}$	$3\frac{1}{2}$	2	1*
4	7	5	6	7	3	3
5	11	9	11	10	2	3*
6	$3\frac{1}{2}$	$4\frac{1}{2}$	$3\frac{1}{2}$	3	2	3*
7	$9\frac{1}{2}$	9	$9\frac{1}{2}$	$10\frac{1}{2}$	2	2
8	6	6	$6\frac{1}{2}$	$5\frac{1}{2}$	1	2*
9	$2\frac{1}{2}$	$2\frac{1}{2}$	$3\frac{1}{4}$	$1\frac{3}{4}$	1	1
10	$8\frac{1}{2}$	8	$9\frac{1}{4}$	$8\frac{1}{2}$	3	3
11	5	5	$5\frac{1}{2}$	$4\frac{1}{2}$	1	1
12	7	$7\frac{1}{2}$	7	8	2	1*
13	8	$7\frac{1}{4}$	8	9	2	2
14	4	$3\frac{1}{4}$	4	$4\frac{3}{4}$	2	3*
15	10	9	$10\frac{1}{2}$	10	3	2*
16	$2\frac{1}{2}$	$2\frac{1}{2}$	$3\frac{1}{4}$	$1\frac{3}{4}$	1	1
17	5	$5\frac{3}{4}$	5	$5\frac{1}{2}$	2	3*
18	$10\frac{1}{2}$	9	10	$10\frac{1}{2}$	3	2*
19	3	2	3	4	2	2
20	$6\frac{3}{4}$	6	$6\frac{3}{4}$	$7\frac{3}{4}$	2	1*

* คือคำตอบที่กลุ่มนักเรียนแก้สงสัยความจริง

4.4 การให้คะแนน

เนื่องจากแบบทดสอบนี้วัดการทำตามของผู้รับการทดสอบ ดังนั้นการให้คะแนนจึงเกิดจากข้อทดสอบจำนวน 10 ข้อ ซึ่งเป็นข้อที่กลุ่มนักแนะแก่งตอบผิดเท่านั้น กล่าวคือถ้าข้อใดผู้รับการทดสอบตอบผิดตามกลุ่มนักแนะ แสดงว่าผู้รับการทดสอบทำตามคนส่วนใหญ่จะได้คะแนนการทำตาม 1 คะแนน ถ้าตอบผิดตาม 7 ข้อจะได้คะแนนทำตาม 7 คะแนน แต่ถ้าผู้รับการทดสอบคนใดตอบไม่ผิดแม้แต่ข้อเดียว เนื่องจากไม่ตอบผิดตามกลุ่มนักแนะ ผู้รับการทดสอบคนนั้นจะได้คะแนนการทำตามเป็นศูนย์ ดังนั้นถ้าใครได้คะแนนมากแสดงว่ามีคุณภาพแบบทำตามสูง ส่วนใครได้คะแนนน้อยแสดงว่าเป็นผู้มีคุณภาพแบบทำตามต่ำ การที่ผู้รับการทดสอบตอบผิดเหมือนกลุ่มนักแนะและผู้วิจัยสรุปว่าเป็นเพราะผู้รับการทดสอบทำตามคนหมู่มากไม่เป็นเพราะผู้รับการทดสอบตอบผิดเนื่องจากการประมาณความยาว จึงเปรียบเทียบผิดกัน มีข้อสังเกตข้อแบบทดสอบแต่ละข้อได้ผ่านการทดลอง และได้รับการคัดเลือกมาอย่างพิถีพิถันแล้วว่า คนปกติต้องตอบถูกทุกข้อ

4.5 บันทึกและข้อสังเกตที่ได้จากการทดสอบ

หลังจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนผ่านการทดสอบแล้วผู้วิจัยเชิญเข้าพบเป็นส่วนตัวและถามว่า " รู้สึกอย่างไรจากการทดสอบครั้งนี้" คำตอบโดยส่วนใหญ่คือ ตัวเขารู้สึกแปลกใจตัวเองและแปลกใจเพื่อนที่มองเห็นไม่เหมือนกัน บางข้อเขาเห็นว่าควรจะต้องอย่างหนึ่งแน่ ๆ แต่เพื่อนกับตอบเป็นอีกอย่างหนึ่ง และตอบเหมือนกันอย่างพร้อมเพรียงเสียด้วย จากนั้นผู้วิจัยจะชี้แจงจุดประสงค์และเบื้องหลังการทดสอบให้ผู้รับการทดสอบทราบ เพื่อให้ผู้รับการทดสอบหมดความกังวลใจ แปลกใจ ที่พบเหตุการณ์ที่ตนไม่คาดเอาไว้ ผู้รับการทดสอบส่วนใหญ่เมื่อได้รับทราบ แสดงความพอใจ และปรารถนาว่า ตนเองได้เรียนบทเรียนอันมีค่าบทหนึ่ง

5. สำหรับคุณลักษณะอื่น ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง คือ อาชีพของบิดา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจาก แผนกทะเบียนและวัดผลการศึกษา วิทยาลัยครูนครปฐม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินตามลำดับขั้นและคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. นำแบบทดสอบไปทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างที่เลือกไว้ โดยเรียงลำดับในการทำแบบทดสอบดังนี้

1.1 แบบทดสอบวัดความเกรงใจ

1.2 แบบทดสอบวัดความวิตกกังวล

1.3 แบบทดสอบวัดการแสดงตัว - เก็บตัว

ผู้ดำเนินการสอบแจกข้อสอบครั้งละ 1 ชุด ให้เวลาทำไม่จำกัดรจนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบเสร็จทุกคนจึงเรียกเก็บ ก่อนจะทำแบบทดสอบแต่ละฉบับผู้ดำเนินการสอบอ่านคำชี้แจง และอธิบายวิธีทำให้กลุ่มตัวอย่างฟัง จนแน่ใจว่าทุกคนเข้าใจจึงให้ลงมือทำ และพยายามพูดจูงใจให้กลุ่มตัวอย่างตั้งใจทำแบบทดสอบอย่างแท้จริง

เพื่อให้ผลการทดสอบได้ ตามวัตถุประสงค์ คือให้ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้กลุ่มตัวอย่างทุกคนไม่ต้องเขียนชื่อตนเองลงในกระดาษคำตอบ แต่ผู้วิจัยได้ให้หมายเลข ไว้ด้านหลังของกระดาษคำตอบ และกลุ่มตัวอย่างจะได้รับแจกกระดาษคำตอบตรงกับหมายเลข ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำบัญชีไว้ก่อนแล้ว ดังนั้นเมื่อได้รับกระดาษคำตอบกลับก็ผู้วิจัยจึงเป็นผู้เขียนชื่อโดยดูจากบัญชีดังกล่าว เหตุที่ต้องทราบชื่อเนื่องจากผู้วิจัยต้องรวบรวมข้อมูลในด้าน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของนิสิตจากแผนทะเบียนวัดผลการศึกษา ของวิทยาลัยครูนครปฐม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่อีกครั้งหนึ่ง

2. ทดสอบการทำตามกับกลุ่มตัวอย่างเป็นบุคคล ตามวิธีปิ้งไค้ดูมาแล้วตามข้อ 4. เมื่อกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนได้รับการทดสอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะกำชับให้ปกปิดเบื้องหลังของการทดสอบ โดยขอร้องไม่ให้นำไปเล่าให้เพื่อนฟัง พร้อมทั้งชี้ให้เห็นถึงผลเสียของการเปิดเผยให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจ ส่วนเหตุที่ต้องให้กลุ่มตัวอย่างปกปิดนั้น เนื่องจากการทดสอบนี้ต้องใช้เวลาถึง 45 วัน จึงจะทดสอบกลุ่มตัวอย่างได้ครบ 90 คน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ความเกรงใจ, ความวิตกกังวล, การแสดงตัว เก็บตัว โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - half) เป็นข้อดี - ข้อด้อย ไรด์เจอร์ (Garrett , 1966 : 143)

$$r_{\frac{1}{2} \text{ II}} = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ $r_{\frac{1}{2} \text{ II}}$ แทนความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

ΣX , ΣY แทน ผลรวมของคะแนนข้อใด และข้อคู่ตามลำดับ

ΣX^2 , ΣY^2 แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนข้อใด และข้อคู่ตามลำดับ

ΣXY แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนนข้อใดและข้อคู่

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับแล้ว นำมาขยายให้เป็นค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร (Garrett, 1966 : 339)

$$r_{\text{II}} = \frac{2r_{\frac{1}{2} \text{ II}}}{1 + r_{\frac{1}{2} \text{ II}}}$$

เมื่อ r_{II} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

$r_{\frac{1}{2} \text{ II}}$ แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

2. หาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด ใช้สูตร (Gulliksen , 1967 : 67)

$$S_E = S_t \sqrt{1 - r_{tt}}$$

เมื่อ S_E แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด

S_t แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

3. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (Ferguson, 1966 : 67)

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

4. หาค่าเฉลี่ยใช้สูตร (Guilford, 1950 : 67)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยหรือคะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

5. ทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปร 2 ชนิด ใช้สูตร (Edward, 1958 : 372)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{\sum x_1^2 + \sum x_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
 $\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

$$\sum x^2 = \sum X^2 - \frac{(\sum X)^2}{N}$$

Σx^2	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$(\Sigma x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

6. ทดสอบความแตกต่างของตัวแปรตั้งแต่ 3 ชนิดขึ้นไป ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวเดียว (Single Factor Analysis of Variance) (Winer , 1962 : 53 - 55)
ถ้าพบว่าตัวแปรแต่ละชนิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงเปรียบเทียบแต่ละคู่โดยใช้

Studentized - q - Statistics แบบ Newman - Keul Method (Winer, 1962:309)

7. ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆเป็นเส้นตรงหรือไม่ใช้ Regression Analysis (Wert , 1954 : 226 - 244 ; พจน ละเอียด , 2514 : 35 - 51)

8. เมื่อพบว่าตัวแปรคู่ใดมีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง จึงหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงโดยใช้ Product Moment Correlation Coefficient (McNemar, 1969:125)
และทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้ t - test (McNemar, 1969 : 156)

9. ถ้าตัวแปรคู่ใดไม่สัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง ก็อาจมีแนวโน้มว่าจะสัมพันธ์กันในเชิงเส้นโค้ง จึงหาค่าความสัมพันธ์ในเชิงเส้นโค้งด้วย Correlation Ratio (McNemar, 1969 , 113 - 115)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่จะเสนอต่อไปนี้ ดำเนินตามลำดับของสมมุติฐาน พร้อมทั้งการแปลความหมายประกอบเป็นตอน โดยแยกออกเป็น 2 ตอนใหญ่ๆ ดังนี้

1. การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการทำตาม แยกตามตัวแปรอิสระ ดังนี้

- 1.1 ความเกรงใจ
- 1.2 ความวิตกกังวล
- 1.3 การแสดงตัว - เก็บตัว
- 1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.5 เพศ
- 1.6 อาชีพของบิดา

2. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับตัวแปรอิสระตามข้อ 1

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนการแปลความหมายข้อมูล และเพื่อให้เข้าใจง่าย จึงกำหนดสัญลักษณ์ต่างๆที่ใช้ ดังนี้

N	แทน จำนวนคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเท่ากับจำนวนนักเรียนที่ไว้ศึกษา
$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
SS	แทน Sum Square
MS	แทน Mean Square
df	แทน Degree of Freedom
r	แทน Product Moment Correlation Coefficient
η	แทน Correlation Ratio

1) การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการทำตามกับตัวแปรอิสระต่างๆ ✓

1.1 การเปรียบเทียบการทำตามของกลุ่มตัวอย่างตามระดับความเกรงใจ แยกออกเป็น 3 ตอนดังนี้

1.1.1 เมื่อศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้ผลตามตาราง 8

ตาราง 8. ท.เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แยกตามระดับของความเกรงใจ ✓

ระดับของความเกรงใจ	n	$\bar{x}$	$S \bar{x}_1 - \bar{x}_2$	t
สูง	29	5.98	1.12	2.06*
ต่ำ	29	3.57		

* $p < .05$

ผลจากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งมีระดับความเกรงใจต่างกัน มีลักษณะการทำตามต่างกัน นั่นคือผู้ที่มีความเกรงใจสูงจะมีลักษณะการทำตามมากกว่าผู้ที่มีความเกรงใจต่ำ ซึ่งมีความเชื่อมั่นได้ 95 เปอร์เซ็นต์

1.1.2 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะเพศชาย ได้ผลตามตาราง 9

ตาราง 9. พ. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย แยกตามระดับของความเกรงใจ

ระดับของความเกรงใจ	n	$\bar{x}$	$S \bar{x}_1 - \bar{x}_2$	t
สูง	13	4.76	0.95	1.36
ต่ำ	13	3.47		

$$t (.05, 24) = 2.06$$

ตามนอจากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าไม่มีเหตุผลที่จะสรุปว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองแตกต่างกัน นั่นคือสำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ผู้ที่มีระดับความเกรงใจสูงกับผู้ที่มีการระดับความเกรงใจต่ำมีลักษณะการทำงานไม่แตกต่างกัน

1.1.3 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะเพศหญิง ไกลตามตาราง 10

ตาราง 10.๑ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำงานของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง แยกตามระดับของความเกรงใจ

ระดับความเกรงใจ	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	13	6.32	1.21	2.63*
ต่ำ	13	3.14		

* $p < .05$

จากผลในตาราง 10 ลักษณะการทำงานของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่มีความเชื่อมั่นได้ 95 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งสรุปได้ว่าสำหรับเพศหญิงผู้ที่มีระดับความเกรงใจสูงจะมีลักษณะการทำงานมากกว่าผู้ที่มีการระดับความเกรงใจต่ำ

จากตาราง 8 – 10 จะเห็นว่าโดยทั่วไปแล้วความแตกต่างของระดับความเกรงใจ มีผลต่อลักษณะการทำงาน กล่าวคือเมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเกรงใจสูงมีลักษณะการทำงานมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเกรงใจต่ำ

1.2 การเปรียบเทียบการทำงานของกลุ่มตัวอย่างตามระดับของความวิตกกังวล แยกออกเป็น 3 ตอนดังนี้

1.2.1 เมื่อศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ไกลตามตาราง 11

ตาราง 11. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำความของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แยกตามระดับของความวิตกกังวล

ระดับความวิตกกังวล	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	29	5.72	1.01	2.68 **
ต่ำ	29	3.01		

* $p < .01$

จากผลในตาราง 11 กลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความวิตกกังวลสูงมีลักษณะการทำความมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำ เซอร์นได้ 99 เปอร์เซ็นต์

1.2.2 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ปรากฏผลตามตาราง 12

ตาราง 12. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำความของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย แยกตามระดับของความวิตกกังวล

ระดับความวิตกกังวล	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	13	5.35	0.98	2.26 *
ต่ำ	13	3.14		

* $p < .05$

จากผลตามตาราง 12 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือเมื่อแยกศึกษาเฉพาะเพศชายได้พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีระดับความวิตกกังวลสูงมีลักษณะการทำความมากกว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งมีระดับความวิตกกังวลต่ำ

1.2.3 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ปรากฏผลตามตาราง 13

ตาราง 13. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง แยกตามระดับของความวิตกกังวล

ระดับความวิตกกังวล	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	13	5.54	1.07	3.22 **
ต่ำ	13	2.09		

** p < .01

จากผลตามตาราง 13 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำความเข้าใจกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความวิตกกังวลสูง มีลักษณะการทำความเข้าใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำ

จากตารางที่ 11 - 13 ผลจากการศึกษาทั้ง 3 ครั้งสอดคล้องกัน กล่าวคือไม่ว่าจะศึกษาทั้งหมดหรือแยกศึกษาเฉพาะเพศชายหรือเพศหญิง ผลปรากฏว่าผู้ที่มีการระดับความวิตกกังวลสูงมีลักษณะการทำความเข้าใจมากกว่าผู้ที่มีการระดับความวิตกกังวลต่ำ

1.3 การเปรียบเทียบการทำความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างตามระดับการแสดงตัว - เก็บตัว
แยกศึกษาออกเป็น 3 ตอนดังนี้

1.3.1 เมื่อศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้ผลตามตาราง 14

ตาราง 14. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แยกตามระดับของการแสดงตัว - เก็บตัว

ระดับการแสดงตัว	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	29	2.96	0.37	** - 3.02
ต่ำ	29	5.59		

**
p < .01

จากผลในตาราง 14 กลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำตามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการแสดงตัวสูงจะมีลักษณะการทำตามน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการแสดงตัวต่ำหรือกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการเก็บตัวมาก ทั้งนี้ด้วยความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซ็นต์

1.3.2 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ปรากฏผลตามตาราง 15

ตาราง 15. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย แยกตามระดับการแสดงตัว - เก็บตัว

ระดับการแสดงตัว	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	15	2.14	1.26	* -2.15
ต่ำ	13	4.85		

*
p < .05

ผลจากตาราง 15 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำตามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีระดับการแสดงตัวสูง มีลักษณะการทำตามน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่รอบเก็บตัว ทั้งนี้ด้วยความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์

1.3.3 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ปรากฏผลตามตาราง 16

ตาราง 16. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง แยกตามระดับการแสดงตัว - เก็บตัว

ระดับการแสดงตัว	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	13	3.12	1.09	- 1.65
ต่ำ	13	4.92		

$$t_{(.05, 24)} = 2.06$$

ผลตามตาราง 16 ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ผู้ที่มีระดับการแสดงตัวสูงมีลักษณะการทำตามไม่แตกต่างไปจากผู้ที่มีลักษณะเก็บตัวสูง

เมื่อพิจารณาผลจากตาราง 14 - 16 จะพบว่าลักษณะการทำตามของกลุ่มตัวอย่างแยกตามระดับการแสดงตัว ยังพอสรุปได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะเก็บตัวสูงมีการทำตามมากกว่าผู้ที่มีลักษณะการแสดงตัวสูง

1.4 การเปรียบเทียบการทำตามของกลุ่มตัวอย่าง ตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา ซึ่งแยกศึกษาออกเป็น 3 ตอนดังนี้

1.4.1 เมื่อศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้ผลตาราง 17

ตาราง 17. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา

ระดับผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	29	2.97	1.07	- 3.10 **
ต่ำ	29	6.25		

** p < .01

ผลจากตาราง 17 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างได้คะแนนการทำความเข้าใจต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีลักษณะการทำความเข้าใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทั้งนี้ความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซ็นต์

1.4.2 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ได้ผลปรากฏตามตาราง 18

ตาราง 18. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา

ระดับผลสัมฤทธิ์	n	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	13	2.03	1.03	- 3.71 **
ต่ำ	13	5.86		

**
p < .01

ผลจากตาราง 18 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำความเข้าใจต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างชายที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีลักษณะการทำความเข้าใจน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

1.4.3 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ได้ผลปรากฏตามตาราง 19

ตาราง 19. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา

ระดับผลสัมฤทธิ์	n	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	13	3.19	1.17	- 2.43 *
ต่ำ	13	6.04		

*
p < .05

ตามผลในตาราง 19 ได้พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีคะแนนการทำตามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยจะพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีลักษณะการทำตามมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทั้งนี้ด้วยความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์

พิจารณาผลตามตาราง 17 – 19 พบว่าในการแยกศึกษาและศึกษารวม ผลการศึกษาทั้ง 3 ครั้งสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีลักษณะการทำตามมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

1.5 การเปรียบเทียบการทำตามของกลุ่มตัวอย่างตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ แยกศึกษาออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

1.5.1 เมื่อศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้ผลตามตาราง 20

ตาราง 20. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์

ระดับผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	$S \bar{x}_1 - \bar{x}_2$	t
สูง	29	3.05	1.09	** - 2.87
ต่ำ	29	6.18		

**
p < .01

จากผลในตาราง 20 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำตามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์สูง มีลักษณะการทำตามน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ต่ำ ทั้งนี้ด้วยความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์

1.5.2 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ปรากฏผลตามตาราง 21

ตาราง 21. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย แยกตามระดับ
ผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์

ระดับผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	13	2.56	0.98	** - 3.54
ต่ำ	13	6.03		

**
p < .01

จากตาราง 21 ผลปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำตามแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งหมายความว่าสำหรับเพศชายกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์
วิชาคณิตศาสตร์สูง มีลักษณะการทำตามน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ต่ำ

1.5.3 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ปรากฏดังตาราง 22

ตาราง 22. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง แยกตามระดับ
ผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์

ระดับผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	13	2.81	1.10	** - 2.83
ต่ำ	13	5.92		

**
p < .01

จากผลในตาราง 22 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำตามแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซนต์ ซึ่งหมายความว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีระดับผลสัมฤทธิ์
วิชาคณิตศาสตร์สูง มีลักษณะการทำตามน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ต่ำ

เมื่อพิจารณาผลจากตาราง 20 – 22 พบว่าในการแยกศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงและเพศชาย หรือศึกษารวม ผลการศึกษามองทั้ง 3 ครั้งสอดคล้องไปในทางเดียวกัน ผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์สูงมีลักษณะการทำตามน้อยกว่าผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ต่ำ ทั้งนี้ควยความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซนต์ทั้ง 3 ครั้ง

1.6 การเปรียบเทียบการทำตามของกลุ่มตัวอย่างตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งแยกศึกษาออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

1.6.1 เมื่อศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้ผลตามตาราง 23

ตาราง 23. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์

ระดับผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
สูง	29	3.10	1.07	- 2.82 ^{**}
ต่ำ	29	6.12		

**
p < .01

ผลจากตาราง 23 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำตามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์สูง มีลักษณะการทำตามน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ต่ำ

1.6.2 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ปรากฏผลตามตาราง 24

ตาราง 24. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์

ระดับผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	13	2.41	1.05	-3.39^{**}
ต่ำ	13	5.97		

$^{**} p < .01$

จากผลในตาราง 24 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำตามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งหมายความว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์สูง มีลักษณะการทำตามน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ต่ำ

1.6.3 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ได้ผลตามตาราง 25

ตาราง 25. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์

ระดับผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	13	3.21	1.02	-2.87^{**}
ต่ำ	13	6.14		

$^{**} p < .01$

จากผลในตาราง 25 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำตามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์สูง มีลักษณะการทำตามน้อยกว่าที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ต่ำ

เมื่อพิจารณาผลจากการาง 23 - 25 ซึ่งเป็นการศึกษาการทำตามเมื่อแยกตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ ได้พบว่าจากการศึกษา 3 ครั้งคือแยกศึกษาเฉพาะเพศชาย เพศหญิง และศึกษารวม ให้ผลสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือผู้ที่มีการศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์สูงมีลักษณะการทำตามน้อยกว่าผู้ที่มีการศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ต่ำ ทั้งนี้ความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซนต์ทั้ง 3 ครั้ง

1.7 การเปรียบเทียบการทำตามของกลุ่มตัวอย่าง ตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย แยกศึกษาออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

1.7.1 เมื่อศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้ผลปรากฏตามตาราง 26

ตาราง 26. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย

ระดับผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
สูง	29	2.76	1.76	- 1.31
ต่ำ	29	5.02		

$$t_{(.05, 56)} = 2.00$$

ผลจากตาราง 26 แสดงว่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยสูงมีลักษณะการทำตามไม่แตกต่างไปจากกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยต่ำ

1.7.2 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ได้ผลตามตาราง 27

ตาราง 27. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย แยกตามระดับ
ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย

ระดับผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	$S \bar{x}_1 - \bar{x}_2$	t
สูง	13	2.84	1.54	1.58
ต่ำ	13	5.27		

$$t (.05 , 24) = 2.06$$

ผลจากตาราง 27 แสดงว่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยสูงมีลักษณะการทำตามไม่แตกต่างไปจากผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยต่ำ

1.7.3 เมื่อแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ได้ผลตามตาราง 28

ตาราง 28. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง แยกตามระดับ
ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย

ระดับผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	$S \bar{x}_1 - \bar{x}_2$	t
สูง	13	2.81	1.56	1.68
ต่ำ	13	5.44		

$$t (.05 , 24) = 2.06$$

ผลจากตาราง 28 ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในการทำตามของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยสูงมีลักษณะการทำตามไม่แตกต่างไปจากผู้ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยต่ำ

เมื่อพิจารณาผลจากตาราง 26 – 28 ปรากฏว่าผลการศึกษาทั้ง 3 ครั้งมีลักษณะเดียวกัน

คือความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยระดับสูงมีลักษณะการทำตามไม่แตกต่างไปจากผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยระดับต่ำ

1.8 การเปรียบเทียบการทำตามของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามความแตกต่างระหว่างเพศ ปรากฏผลตามตาราง 29

ตาราง 29. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทำตามของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามเพศ

เพศ	N	$\bar{X}$	$S_{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}$	t
ชาย	45	3.01	0.54	*
หญิง	45	4.19		

* $p < .05$

ผลจากตาราง 29 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองได้คะแนนการทำตามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายมีลักษณะการทำตามน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

1.9 การเปรียบเทียบการทำตามของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามความแตกต่างระหว่างอาชีพศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ได้ผลตามตาราง 30

ตาราง 30. การวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อทดสอบความแตกต่างในการทำตามของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอาชีพศึกษาของกลุ่มตัวอย่างอาชีพต่างๆ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
อาชีพ	32.45	3	10.8167	2.12
error	436.74	86	5.0784	

$F_{.05} (3, 86) = 2.72$

ผลจากตาราง 30 แสดงว่าความแตกต่างในการทำตามของกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามประเภทอาชีพของบิดา ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีบิดาประกอบอาชีพ รับราชการ เกษตรกร ค้าขาย และรับจ้าง มีลักษณะการทำตามไม่แตกต่างกัน

2. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับตัวแปรต่างๆ

ในที่นี้แยกศึกษาตัวแปรแต่ละข้อออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง

ตอนที่ 2 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นตรง เมื่อพบว่าการทดสอบในตอนที่ 1 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง

ตอนที่ 3 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นโค้ง เมื่อพบว่าการทดสอบในตอนที่ 1 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นโค้ง

รายละเอียดของการศึกษาปรากฏผล ดังนี้

2.1 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจ

2.1.1 ทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง การทดสอบกระทำ 3 ครั้งโดยครั้งแรกทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด หลังจากนั้นจึงแยกทดสอบตามเพศชายและหญิง ผลการทดสอบปรากฏตามตาราง 31 - 33

ตาราง 31. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	20.53	20.53	*
Residual	89	416.21	4.67	4.40
Total	90	436.74		

* $p < .05$

$F .05 (1 , 89) = 3.96$

ผลจากการวาง 31 ถ้า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงมีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อถือได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่าง เป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง เชื่อมั่นได้ 95 เปอร์เซ็นต์ และเพื่อให้ทราบว่า การทำตามกับความเกรงใจจะมีความสัมพันธ์ในลักษณะดังกล่าวหรือไม่ เมื่อแยกศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จึงคำนวณค่าความแปรปรวนของ Regression ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง ดังแสดงในตาราง 32 - 33

ตาราง 32. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	9.52	9.52	2.04
Residual	44	205.07	4.66	
Total	45	214.59		

$$F_{.05} (1, 44) = 4.06$$

ตาราง 33. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	23.87	23.78	5.53 *
Residual	44	190.10	4.31	
Total	45	213.97		

$$* p < .05$$

$$F_{.05} (1, 44) = 4.06$$

ผลจากการวาง 32 ค่า F ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงต้องยอมรับสมมุติฐานโร้นัยสำคัญ (Null Hypothesis) ที่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย เป็นความสัมพันธ์แบบไม่อยู่ในเชิงเส้นตรง จึงจำเป็นต้องทดสอบต่อไปว่า ความสัมพันธ์ดังกล่าวจะอยู่ในเชิงเส้นโค้งหรือไม่

ส่วนในการวาง 33 ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงมีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง เป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง

2.1.2 การทดสอบประสิทธิสหสัมพันธ์เชิงเส้นโค้ง เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างเพศชายไม่เป็นเชิงเส้นตรง จึงทดสอบประสิทธิสหสัมพันธ์เชิงเส้นโค้งพร้อมทั้งทดสอบนัยสำคัญ ซึ่งได้ผลปรากฏตามตาราง 34

ตาราง 34. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นโค้ง ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

N	η	F
45	.6202	2.27

$$F .05 (9 , 35) = 2.86$$

จากตาราง 34 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นโค้ง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำให้ต้องยอมรับสมมุติฐานโร้นัยสำคัญที่ว่า การทำตามกับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างเพศชายไม่มีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นโค้ง

ผลการศึกษาจากตาราง 31 – 34 สรุปได้ว่า สำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับการทำตามเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศชายได้พบว่า การทำตามกับความเกรงใจ ไม่มีความสัมพันธ์กันทั้งในเชิงเส้นตรงและเส้นโค้ง ซึ่งหมายความว่า การทำตามไม่สัมพันธ์กับความเกรงใจแต่อย่างใด

2.1.3 การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นตรง สำหรับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจ ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มได้ผลตามตาราง 35

ตาราง 35. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจ

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด		กลุ่มตัวอย่างเพศชาย		กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	
N	r	N	r	N	r
90	* .3574	45	(.6202)	45	** .3907

() ไม่สัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง

** $p < .01$

* $p < .05$

ผลจากตาราง 35 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจเป็นบวกทุกค่า โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศชายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวล

2.2.1 ทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง ทดสอบครั้งแรกกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
ได้ผลตามตาราง 36

ตาราง 36. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	36.95	36.95	**
Residual	89	399.79	4.49	8.23
Total	90	436.74		

$$** p < .01 \quad F_{.01} (1 , 89) = 6.96$$

ผลจากตาราง 36 ถ้า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงมีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวลเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง เชื่อมั่นได้ 99 เปอร์เซ็นต์ และเพื่อที่จะศึกษาว่าเมื่อแยกกลุ่มตัวอย่างศึกษาตามลักษณะของเพศจะได้ผลเช่นเดิมหรือไม่ จึงแยกศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวลอีก 2 ครั้ง โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างเพศชายหนึ่งครั้ง และศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงอีกหนึ่งครั้ง ซึ่งผลการศึกษาปรากฏตามตาราง 37 และตาราง 38

ตาราง 37. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	34.91	34.91	**
Residual	44	179.68	4.08	8.56
Total	45	214.59		

$$** p < .01 \quad F_{.01} (1 , 44) = 7.24$$

ตาราง 38. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	31.90	31.90	**
Residual	44	182.07	4.13	7.72
Total	45	213.97		

**
p < .01

F .01 (1 , 44) = 7.24

ผลจากตาราง 37 - 38 ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งสองตาราง ซึ่งหมายความว่าความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวล เป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง ทั้งกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง

2.2.2 การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ สำหรับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวล ได้ผลตามตาราง 39

ตาราง 39. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวล

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด		กลุ่มตัวอย่างเพศชาย		กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	
N	r	N	r	N	r
90	.4308**	45	.3851**	45	.2997*

**
p < .01

*
p < .05

ผลจากตาราง 39 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวล เป็นบวกทุกค่า และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงตัว - เก็บตัว

2.3.1 ทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง การทดสอบกระทำ 3 ครั้ง เช่นเดียวกับข้อ 2.2.1 ซึ่งได้ผลตามตาราง 40 - 42

ตาราง 40. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับการแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	34.07	34.07	** 7.54
Residual	89	402.67	4.52	
Total	90	436.74		

** $p < .01$ $F .01 (1 , 89) = 6.96$

ตาราง 41. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับการแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	35.02	35.02	** 8.58
Residual	44	179.54	4.08	
Total	45	214.59		

** $p < .01$ $F .01 (1 , 44) = 7.24$

ตาราง 42. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของ regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับการแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	19.53	19.53	*
Residual	44	194.44	4.42	4.42
Total	45	213.97		

$$* p < .05 \quad F .05 (1 , 44) = 4.06$$

ผลจากตาราง 40 - 42 ค่า F ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่า F ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากค่าสถิติดังกล่าวจึงมีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับการแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงโดยมีความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซ็นต์ และเมื่อแยกศึกษาตามลักษณะของเพศยังคงเชื่อได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจกับการแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง เป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงโดยมีความเชื่อมั่นได้ 99 เปอร์เซ็นต์และ 95 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ

จากการศึกษาทั้ง 3 ครั้งให้ผลสอดคล้องไปในทางเดียวกันด้วยว่าความเชื่อมั่นระดับสูงเช่นนี้จึงพอสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับการแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่างเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง

2.3.2 การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับการแสดงตัวปรากฏผลตามตาราง 43

ตาราง 43. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับการแสดงตัว

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด		กลุ่มตัวอย่างเพศชาย		กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	
N	r	N	r	N	r
90	^{**} - .2855	45	^{**} - .4117	45	[*] - .3080

^{**}
p < .01

^{*}
p < .05

ผลจากตาราง 43 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับการแสดงตัวของกลุ่มตัวอย่างเป็นลบทุกค่า สำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา

2.4.1 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง การทดสอบกระทำ 3 ครั้ง

เช่นกันโดยครั้งแรกทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จากนั้นจึงแยกทดสอบอีก 2 ครั้งคือ ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเพศชายหนึ่งครั้งและทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงอีกหนึ่งครั้ง ซึ่งผลการทดสอบปรากฏตาม

ตาราง 44 – 46

ตาราง 44 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชาของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	40.54	40.54	** 9.11
Residual	89	396.20	4.45	
Total	90	436.74		

** $p < .01$ $F .01 (1 , 89) = 6.96$

ผลจากการวาง 44 ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงมีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชาของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง โดยเชื่อมั่นได้ 99 เปอร์เซ็นต์ และเพื่อที่จะศึกษาว่าเมื่อแยกกลุ่มตัวอย่างศึกษาตามลักษณะของเพศยังได้ผลเช่นเดิมหรือไม่ จึงแยกศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชาอีก 2 ครั้ง ซึ่งได้ผลตามตาราง 45 - 46

ตาราง 45. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชาของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	32.71	32.71	** 7.92
Residual	44	181.83	4.13	
Total	45	214.59		

** $p < .01$ $F .01 (1 , 44) = 7.24$

ตาราง 46. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชาของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	21.56	21.56	* 4.93
Residual	44	192.41	4.37	
Total	45	213.97		

* $p < .05$

$F_{.05}(1, 44) = 4.06$

ผลจากตาราง 45 - 46 ค่า F ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่า F ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จึงเชื่อได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชาของกลุ่มตัวอย่างเพศชายเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงด้วยความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซ็นต์ ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นแบบเชิงเส้นตรงเช่นกัน แต่ด้วยความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์

จากการศึกษา 3 ครั้ง ได้พบความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชาเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงทั้ง 3 ครั้ง จึงทำให้น่าสนใจยิ่งขึ้นว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง

2.4.2 การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชาปรากฏผลตามตาราง 47

ตาราง 47. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด		กลุ่มตัวอย่าง เพศชาย		กลุ่มตัวอย่าง เพศหญิง	
N	r	N	r	N	r
90	-- .4936 ^{**}	45	- .4846 ^{**}	45	- .3661 [*]

^{**} p < .01

^{*} p < .05

ผลจากตาราง 47 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชาของกลุ่มตัวอย่างเป็นลบทุกค่า สำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

2.5.1 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง การทดสอบกระทำ 3 ครั้งเช่นกัน

ผลการทดสอบปรากฏตามตาราง 48 - 50

ตาราง 48. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง
ทั้งหมด

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	38.66	38.66	** 8.64
Residual	89	398.08	4.47	
Total	90	436.74		

** $p < .01$ $F .01 (1 , 89) = 6.96$

ตาราง 49. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง
เพศชาย

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	41.27	41.27	** 10.47
Residual	44	173.32	3.94	
Total	45	214.59		

** $p < .01$ $F .01 (1 , 44) = 7.24$

ตาราง 50. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง
เพศหญิง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	37.01	37.01	**
Residual	44	176.96	4.02	9.21
Total	45	213.97		

** $p < .01$ $F .01 (1 , 44) = 7.24$

ผลจากตาราง 48 - 50 ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ทุกตาราง ซึ่งแสดงว่า
มีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อถือได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
คณิตศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงด้วยความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซ็นต์

2.5.2 การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ถ้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ปรากฏผลตามตาราง 51

ตาราง 51. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด		กลุ่มตัวอย่างเพศชาย		กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	
N	r	N	r	N	r
90	- .3547**	45	- .3101*	45	- .3966**

** p < .01

* p < .05

ผลจากตาราง 51. พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เป็นลบทุกค่า สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศชายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.6 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์

2.6.1 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง แยกทำการสอบ 3 ครั้ง

ผลการทดสอบปรากฏตามตาราง 52 – 54

ตาราง 52. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง
ทั้งหมด

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	41.53	41.53	**
Residual	89	395.21	4.44	9.35
Total	90	436.74		

** $p < .01$ $F_{.01}(1, 89) = 6.96$

ตาราง 53. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง
เพศชาย

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	36.98	36.98	**
Residual	44	177.61	4.04	9.15
Total	45	214.59		

** $p < .01$ $F_{.01}(1, 44) = 7.24$

ตาราง 54. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง
เพศหญิง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	32.54	32.54	** 7.90
Residual	44	181.43	4.12	
Total	45	213.97		

$$** p < .01 \quad F .01 (1 , 44) = 7.24$$

ผลจากตาราง 52 - 54 ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกตาราง ซึ่งแสดงว่า
มีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
ของกลุ่มตัวอย่างเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงด้วยความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซ็นต์

2.6.2 การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ปรากฏผลตามตาราง 55

ตาราง 55. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
วิทยาศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด		กลุ่มตัวอย่างเพศชาย		กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	
N	r	N	r	N	r
90	- .3104**	45	- .4210**	45	- .2955*

** $p < .01$

* $p < .05$

ผลจากตาราง 55 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เป็นลบทุกค่า สำหรับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.7 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

2.7.1 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง แบบทำการทดสอบ 3 ครั้ง ผลการทดสอบปรากฏผลตามตารางที่ 56 – 58

ตาราง 56. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการหักเงินกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง
ทั้งหมด

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	11.07	11.07	2.31
Residual	89	425.67	4.78	
Total	90	436.74		

$$F_{.05} (1 , 89) = 3.96$$

ตาราง 57. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์
เชิงเส้นตรงระหว่างการหักเงินกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง
เพศชาย

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	6.33	6.33	1.34
Residual	44	208.26	4.73	
Total	45	214.59		

$$F_{.05} (1 , 44) = 4.06$$

ตาราง 58. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ Regression เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างการทำตามกับพฤติกรรมทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Regression	1	19.81	19.81	*
Residual	44	194.16	4.41	4.49
Total	45	213.97		

* $p < .05$

$F .05 (1 , 44) = 4.06$

ผลจากตาราง 56 - 58 ได้พบค่า F ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและของกลุ่มตัวอย่างเพศชายไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่าความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับพฤติกรรมทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศชายไม่เป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง ส่วนค่า F ในการทดสอบความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งหมายความว่าความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับพฤติกรรมทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงโดยมีความเชื่อมั่นได้ 95 เปอร์เซ็นต์

เนื่องจากความสัมพันธ์ทั้งค่าของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศชายไม่เป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง จึงทำการทดสอบต่อไปว่าจะเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นโค้งหรือไม่ ซึ่งผลการทดสอบปรากฏตามตาราง 59 - 60

ตาราง 59. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นไค้ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

N	r	F
90	- .2261	.4789

$$F .05 (9 , 80) = 2.77$$

ผลจากตาราง 59 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นไค้ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทำให้ต้องยอมรับสมมุติฐานโรันัยสำคัญที่ว่า การทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงเส้นไค้

ตาราง 60. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นไค้ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

N	r	F
45	- .3527	.5520

$$F .05 (9 , 35) = 2.86$$

ผลจากตาราง 60 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นไค้ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ซึ่งหมายความว่าความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ไม่เป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นไค้

เมื่อพิจารณาผลจากตาราง 56 – 60 จะพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง ส่วนความสัมพันธ์กึ่งกลางของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ไม่เป็นทั้งความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง

และความสัมพันธ์ในเชิงเส้นโค้ง ซึ่งหมายความว่า การทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวไม่สัมพันธ์กันแต่อย่างใด

2.7.2 การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ปรากฏผลตามตาราง 61

ตาราง 61. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด		กลุ่มตัวอย่างเพศชาย		กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	
N	r	N	r	N	r
90	(-.2261)	45	(-.3527)	45	- .2895 *

() ไม่มีความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง

* $p < .05$

ผลจากตาราง 61 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบทุกค่า สำหรับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ไม่มีนัยสำคัญทั้งในเชิงเส้นตรงและเชิงเส้นโค้ง

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรต่อไปนี้ว่าจะมีผลต่อการทำตามอย่างไร

1.1 ตัวแปร ทางบุคลิกภาพ ในที่นี้ได้แก่

- ความเกรงใจ
- ความวิตกกังวล
- การแสดงตัว - เก็บตัว

1.2 ตัวแปร เกี่ยวกับเพศและอาชีพของบิดา

- อาชีพของบิดา
- เพศ

1.3 ตัวแปร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในที่นี้ได้แก่

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับตัวแปรในข้อ 1.1 และ 1.3 จะมีแนวโน้มเช่นใด

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้กระทำกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2

จำนวน 90 คน เป็นชาย 45 คน หญิง 45 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบวัดความเกรงใจ
2. แบบทดสอบวัดความวิตกกังวล
3. แบบทดสอบวัดการแสดงตัว - เก็บตัว
4. แบบทดสอบวัดการทำตาม
5. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างจากแผนกทะเบียนวิทยาลัยครู นครปฐม

๗ การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้ t - test และ Analysis of Variance ทดสอบความแตกต่างในการทำตามของกลุ่มต่าง ๆ
2. ใช้ Regression Analysis และ Analysis of Variance ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับตัวแปรต่าง ๆ
3. ใช้ t - test วิเคราะห์หาความสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
4. ใช้ Correlation Ratio หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเส้นโค้งของตัวแปรบางคู่ที่พบในข้อ 2 ว่าไม่สัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง และทดสอบนัยสำคัญโดยใช้ F - test

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การทำตามกับความเกรงใจ แยกศึกษา 3 ครั้ง ปรากฏผลดังนี้
 - 1.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเกรงใจสูงมีลักษณะการทำตามมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเกรงใจต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการศึกษาความสัมพันธ์ได้พบความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามและความเกรงใจมีแนวโน้มเป็นเส้นตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างเพศชาย ผู้ชายที่มีความเกรงใจสูงมีการทำตามไม่แตกต่างจากผู้ที่มีความเกรงใจต่ำ การทำตามกับความเกรงใจไม่มีความสัมพันธ์กัน

1.3 กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ผู้หญิงที่มีความเกรงใจสูงมีการทำตามมากกว่าผู้ที่มีความเกรงใจต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความเกรงใจเป็นแบบเชิงเส้นตรง และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การทำตามกับความวิตกกังวล

2.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ผู้ที่มีความวิตกกังวลสูงมีการทำตามมากกว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การทำตามสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในเชิงเส้นตรง และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 กลุ่มตัวอย่างเพศชาย ผู้ชายที่มีความวิตกกังวลสูงมีการทำตามมากกว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวลเป็นแบบเชิงเส้นตรง ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ผู้หญิงที่มีความวิตกกังวลสูงมีการทำตามมากกว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการทำตามสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในเชิงเส้นตรง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การทำตามกับการแสดงตัว – เก็บตัว

3.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ผู้ที่ชอบแสดงตัวมีการทำตามน้อยกว่าผู้ที่ชอบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 และการทำตามสัมพันธ์กับการแสดงตัวในเชิงเส้นตรง ซึ่งมีค่า r เป็นลบ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 กลุ่มตัวอย่างเพศชาย ผู้ชายที่ชอบแสดงตัวมีการทำตามน้อยกว่าผู้ที่ชอบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับการแสดงตัว – เก็บตัวเป็นแบบเชิงเส้นตรงและมีค่า r เป็นลบ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ผู้หญิงที่ชอบแสดงตัวมีการทำตามไม่แตกต่างไปจากผู้ที่ชอบเก็บตัว และการทำตามสัมพันธ์กับการแสดงตัว – เก็บตัว ในแบบเชิงเส้นตรงโดยมีค่า r เป็นลบ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทฤษฎี

4.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ให้ผลเหมือนกันกล่าวคือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการทำตามน้อยกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีค่า r เป็นลบ

4.2 กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ผู้หญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการทำตามน้อยกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการทำตามสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแบบเชิงเส้นตรง ซึ่งมีค่า r เป็นลบ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. การทำตาม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

5.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ให้ผลเหมือนกันกล่าวคือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาคณิตศาสตร์สูง มีการทำตามน้อยกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาคณิตศาสตร์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาคณิตศาสตร์เป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงและมีค่า r เป็นลบ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.2 กลุ่มตัวอย่างเพศชาย ชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาคณิตศาสตร์สูงมีการทำตามน้อยกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาคณิตศาสตร์เป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงและมีค่า r เป็นลบ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. การทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์

6.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ให้ผลเหมือนกันกล่าวคือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาวิทยาศาสตร์สูงมีการทำตามน้อยกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์เป็นแบบเชิงเส้นตรง โดยมีค่า r เป็นลบ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6.2 กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ผู้หญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาวิทยาศาสตร์สูง มีการทำคาน น้อยกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาศาสตร์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในด้านความสัมพันธ์ พบว่าการทำตามสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาวิทยาศาสตร์ในเชิงเส้นตรง โดยมีค่า r เป็นลบและ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. การทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

7.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ได้ผลเหมือนกันกล่าวคือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาภาษาไทยทั้งสูงและต่ำมีการทำตามไม่แตกต่างกัน การทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทาง วิชาภาษาไทยไม่มีความสัมพันธ์กัน

7.2 กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาภาษาไทยทั้งสูงและต่ำมีการทำตาม ไม่แตกต่างกัน ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง โดยมีค่า r เป็นลบ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. การทำตามกับเพศ

กลุ่มตัวอย่าง เพศชายมีการทำคานน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่าง เพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

9. การทำตามกับอาชีพบิดาของกลุ่มตัวอย่าง

ความแตกต่างระหว่างอาชีพของบิดาของกลุ่มตัวอย่างไม่มีผลต่อการทำตามของกลุ่ม ตัวอย่าง

อภิปรายผล

1. สภาพการทดลองเพื่อทดสอบการทำตามของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาในครั้งนี้เป็นจริงสำหรับสภาพการณ์ในการทดลองดังกล่าวในบทที่ 2 (ข้อ 4.3) เท่านั้น ถ้าหากสภาพการณ์เปลี่ยนแปลงไป ผลการทดลองน่าจะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย จากที่แมส (Bass , 1956 : 41 - 91) ได้ศึกษาพบว่าองค์ประกอบที่สำคัญซึ่งมีอิทธิพลต่อการทำตาม คือจำนวนบุคคลที่ร่วมทำงานด้วย กล่าวคือ ถ้ากลุ่มบุคคลที่ผู้ทำตามร่วมทำงานอยู่ด้วยมีจำนวนมากและ กลุ่มดังกล่าวแสดงพฤติกรรมไปในทิศทางเดียวกันอย่างเอกฉันท์ ผู้ทำตามมีโอกาสทำตามได้อย่างมาก

แต่ถ้ากลุ่มบุคคลดังกล่าวมีจำนวนน้อย ผู้ทำคามอาจจะทำคามน้อยลง นอกจากนี้ปัญหาหรือสิ่งเร้า (Stimulus) ที่ให้ผู้ทำคามกระทำมีอิทธิพลต่อการทำคามเช่นกัน ถ้าปัญหาง่าย ชัดเจน จะมีผลให้ระดับการทำคามต่ำกว่าปัญหาคลุมเครือ ดังนั้นผลการศึกษาในครั้งนี้จึงเป็นจริงเฉพาะกับสภาพการณ์ต่อไปนี้เท่านั้น คือ

1.1 กลุ่มนักเรียนมีจำนวน 6 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 3 คน เป็นผู้มีผลการเรียนดี 2 คน เป็นชายหนึ่งคนหญิงหนึ่งคน เรียนปานกลาง 2 คน เป็นชายหนึ่งคนหญิงหนึ่งคน เรียนอ่อนแอ 2 คน เป็นชายหนึ่งคนหญิงหนึ่งคน

1.2 คำตอบของกลุ่มนักเรียนมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ ผู้รับการทดลองตอบเมื่อใดทราบคำตอบของกลุ่มนักเรียนแล้ว 5 คน

1.3 ความชัดเจนของงานที่ให้ทำเป็นไปตามตาราง 7

ถ้ามีการศึกษาการทำคามซึ่งมีสภาพการณ์ ของการทดลองแตกต่างไปจากสภาพการณ์ดังกล่าวข้อใดข้อหนึ่ง ผลที่ได้อาจจะแตกต่างไปจากผลการศึกษาในครั้งนี้

2. การทำคามกับลักษณะทางเพศและอาชีพการ

2.1 การทำคามกับเพศ การศึกษาในครั้งนี้ได้พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการทำคามมากกว่าเพศชาย (ตาราง 29) ซึ่งผลการศึกษารั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานของผู้วิจัยที่ว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ น่าจะมีผลทำให้ระดับการทำคามแตกต่างกัน และผลการศึกษารั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของทัตเคนแฮม (Tuddenham , 1957) ซึ่งได้พบว่าหญิงมีลักษณะการทำคามมากกว่าชาย ผลจากการศึกษาี้ เมื่อพิจารณาผิวเผินน่าจะมาจากลักษณะโครงสร้างของวัฒนธรรมไทย ที่หญิงเป็นช้างเท้าหลัง ให้ทำอะไรตามชายจนเป็นนิสัย ทำให้เมื่อเข้ารับการทดลองซึ่งมีกลุ่มนักเรียนทั้งหญิงและชายยังคงมีลักษณะการทำคามมากกว่าชายเช่นเดิม แต่เมื่อพิจารณาผลการศึกษาของ ทัตเคนแฮม ซึ่งสอดคล้องกัน และกลุ่มตัวอย่างของทัตเคนแฮม น่าจะไม่อยู่ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมทั้งในวัฒนธรรมไทย ดังนั้นจึงน่าจะสรุปได้ว่าเป็นเพราะลักษณะทางจิตวิทยาที่หญิงมีโอกาสจะทำคามได้มากกว่าชาย

2.2 การทำตามกับความแตกต่างระหว่างอาชีพบิคา ผลการศึกษาพบว่าความแตกต่างระหว่างอาชีพของบิคาของกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีผลต่อการทำตาม ซึ่งผลการศึกษาในศึกษานี้ตั้งคำถามพื้นฐานที่ว่า ความแตกต่างระหว่างอาชีพของบิคาที่มีผลให้กลุ่มตัวอย่างมีระดับการทำตามแตกต่างกัน อาชีพบิคาซึ่งเป็นตัวแปรในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย ช่างราชการ เกษตรกร ตำรวจ รับจ้าง เป็นต้น สังเกตว่าอาชีพรับจ้างมีจำนวนประมาณ 13 เปอร์เซ็นต์ และคำนิยมของคนโดยทั่วไปอาจจะคิดว่าเป็นอาชีพที่ไม่มีเกียรติ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างบิคาไม่สนใจอาชีพตามความเป็นจริง ซึ่งน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งของผลการศึกษา แต่ถ้าหากเชื่อว่า การให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพบิคาของกลุ่มตัวอย่าง ใกล้เคียงกับข้อมูลที่ได้ ผลการศึกษาในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า อาชีพของบิคาไม่มีอิทธิพลต่อ บุคลิกภาพในการทำตามแต่ประการใด ซึ่งทั้งนี้ น่าจะมาจากสาเหตุทางโครงสร้างของครอบครัวในปัจจุบันประการหนึ่ง เวลาที่กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสอยู่กับครอบครัวอีกประการหนึ่ง กล่าวคือ ความสัมพันธ์ระหว่างบิคากับบุตร - ธิดา ในปัจจุบันน่าจะน้อยเนื่องจากบิคาจำเป็นต้องออกทำงานนอกบ้านตั้งแต่เช้า และกลับเข้าบ้านในตอนค่ำ จึงหาโอกาสที่จะอบรม บุตร - ธิดา ของตนได้น้อย ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงน่าจะได้รับอิทธิพลทาง บุคลิกภาพจากบิดาได้เพียงเล็กน้อย นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างทุกคนเป็นนักศึกษา ซึ่งนับตั้งแต่เข้าเรียนในชั้นประถมเป็นต้นมา กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสใช้เวลาอยู่กับบิดา มารดา หรือครอบครัวน้อย เนื่องจากต้องใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับการเรียนที่โรงเรียน จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมทางโรงเรียนมากกว่าที่บ้าน

3. การทำตามกับบุคลิกภาพ

3.1 การทำตามกับความเกรงใจ จากการศึกษาได้พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง การทำตามกับความเกรงใจ มีความสัมพันธ์หรือแปรผันตามกัน กล่าวคือในการเปรียบเทียบการทำตาม ได้พบว่าผู้ที่มีความเกรงใจระดับสูง มีการทำตามระดับสูง ส่วนผู้ที่มีความเกรงใจระดับต่ำก็มีการทำตามระดับต่ำ และความแตกต่างของการทำตาม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจระดับสูงกับระดับต่ำ มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้เมื่อทดสอบหาแนวโน้มของความสัมพันธ์เป็นเชิงเส้นตรง สาเหตุที่เป็นดังนี้น่าจะมาจากคุณลักษณะ (Trait) ของบุคลิกภาพดังกล่าวทั้งสองใกล้เคียงกัน ซึ่ง ดร.วีรยุทธ และ ดร.นวลเพ็ญ (วีรยุทธ วิเชียรโชติ .2513) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับลักษณะเด่นของความเกรงใจไว้ดังนี้

" ลักษณะเด่นอีกอันหนึ่งของความเกรงใจ ก็ถือเป็นกลวิธีป้องกันตน (Defense Mechanism) โดยการรักษาหน้าของตนเองและผู้อื่นที่เราเคารพรักใคร่ชมพ้อ และบางครั้งเป็นการหาเหตุผลเพื่อแก้ตัว (Rationalization) เช่นในกรณีที่เกิดความกลัว ไม่กล้าแสดงออกซึ่งความต้องการหรือความปรารถนาของตนเอง แล้วอ้างว่าเพราะเกรงใจ เป็นต้น สาเหตุที่เป็นเช่นนั้น อาจจะเนื่องมาจากการพัฒนาบุคลิกภาพแบบเก็บกดของคนไทย ซึ่งไม่นิยมให้เด็กได้แสดงออกของความเป็นตนเองในค่านของการทำตาม แอสช์ (Asch , 1957 : 450) ได้กล่าวไว้ว่า " การทำตามคือลักษณะที่คนเราขาดความเป็นอิสระในตนเองในการแสดงพฤติกรรม หากแต่ไปแสดงพฤติกรรมเหมือนหรือตามผู้อื่น ทั้งนี้เนื่องจากตนเองต้องขึ้นอยู่กับผู้อื่น " นอกจากนี้ มอตตัน (Mouton , 1956 : 339-340) ได้สรุปประสคตของบุคทำตามไว้ว่า " เพื่อรักษาระบอบประโยชน์หรือผลสำเร็จในการปะทะสังสรรค์ (Interaction) " เมื่อพิจารณาความหมายและคุณลักษณะของการทำตามและความเกรงใจแล้ว จะเห็นว่ามีความใกล้เคียงกันอย่างยิ่ง และข้อนี้ควรเป็นสาเหตุใหญ่ที่ทำให้ได้ผลการศึกษาดังกล่าวสำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย การทำตามและความเกรงใจ ไม่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ทั้งในด้านเปรียบเทียบความแตกต่างและการศึกษาความสัมพันธ์ สาเหตุที่เป็นดังนี้ น่าจะมาจากลักษณะการตอบแบบทดสอบวัดความเกรงใจ ในการทดสอบผู้วิจัยแจกแบบทดสอบวัดความเกรงใจเป็นฉบับแรก และแจกให้กลุ่มตัวอย่างเพศชายก่อน แต่ได้กำชับให้รอฟังคำแนะนำเสียก่อนจึงค่อยลงมือตอบ และการแจกแบบทดสอบต้องแจกตามรายชื่อซึ่งใช้เวลานาน อาจจะทำให้กลุ่มตัวอย่างเพศชายตอบแบบทดสอบล่วงหน้าไปก่อน โดยยังมีได้รับฟังคำแนะนำในการตอบ จึงทำให้คะแนนจากการตอบอาจจะแตกต่างจากความเป็นจริงได้บ้าง ถึงอย่างไรก็ตาม ผลจากการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงพออนุมานได้ว่าสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ (สมมุติฐาน ข้อ 1 และ ข้อ 3)

3.2 การทำตามกับความวิตกกังวล ผลจากการศึกษาได้พบว่าเมื่อศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และแยกศึกษาเฉพาะกลุ่มเพศชายหนึ่งครั้ง และกลุ่มเพศหญิงอีกหนึ่งครั้ง ให้ผลสอดคล้องกันทั้ง 3 ครั้ง กล่าวคือ ผู้มีความวิตกกังวลสูงมีการทำตามมากกว่าผู้มีความวิตกกังวลต่ำ ซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานข้อ 1 ในด้านความสัมพันธ์พบว่าแนวโน้มของความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับความวิตกกังวลอยู่ในเชิงเส้นตรง และเป็นบวก ซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานข้อ 3 และ ข้อ 5 ผลที่ได้ดังกล่า

อธิบายได้ในลักษณะเกี่ยวกับการทำตามและความเกรงใจ กล่าวคือ พฤติกรรมหลักของผู้ที่มีความวิตกกังวลนั้นเป็นพฤติกรรมของผู้ยอมทำตาม เช่น หากความเชื่อมั่นในตัวเอง ไม่เป็นตัวของตัวเอง หรือบางพฤติกรรมของความวิตกกังวลสนับสนุนพฤติกรรมของการทำตาม เช่น การรู้สึกว่าตัวเองผิด อยู่เสมอตามที่ แคทเทล (Cattell, 1961) ได้แบ่งองค์ประกอบของพฤติกรรมของความวิตกกังวล ออกเป็น 6 องค์ประกอบใหญ่ มีอยู่ 3 องค์ประกอบ เป็นพฤติกรรมที่สนับสนุนพฤติกรรมในการทำตาม คือ

- องค์ประกอบเกี่ยวกับพฤติกรรมซึ่งแสดงว่ามีความหวาดกลัว (Apprehensive) กังวลใจ ใจคอเศร้าหมอง มีความทุกข์ รู้สึกว่าตนเองผิดอยู่เสมอ
- องค์ประกอบเกี่ยวกับพฤติกรรมซึ่งแสดงว่ามีอารมณ์หวั่นไหวง่าย อารมณ์เสียและไม่มั่นคง ไม่เป็นตัวของตัวเอง
- องค์ประกอบเกี่ยวกับพฤติกรรมซึ่งแสดงว่า หากความเชื่อมั่นในตนเอง ชี้อาย

เมื่อพิจารณาความวิตกกังวลในแง่ของ ออซูเบล (Ausubel, 1963 : 245) ซึ่งได้พิจารณาความวิตกกังวลในแง่สถานะของบุคคลที่เกิดจากความสูญเสียความภาคภูมิใจ (Self - Esteem) โดยได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่า " ความวิตกกังวล หมายถึง แนวโน้มที่บุคคลจะตอบสนองสิ่งแวดลอมต่าง ๆ ด้วยความหวาดกลัว ด้วยเกรงว่าสภาพสิ่งแวดลอมนั้นจะทำให้เขาต้องเสียความภาคภูมิใจ (Self - Esteem)" จะเห็นว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลสูง จะมีความหวาดกลัวว่าตนเองจะต้องเสียความภาคภูมิใจ ดังนั้นในการแสดงพฤติกรรมจึงมักตามบุคคลอื่นหรือเหมือนผู้อื่นซึ่งไม่เป็นการ เสี่ยงต่อการผิดพลาดและจะเป็นผลให้ตนเองต้องสูญเสียความภาคภูมิใจ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เหตุที่ได้พูดถึงกล่าว เนื่องจากพฤติกรรมที่สำคัญหลายอย่างของความวิตกกังวลเป็นพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกับพฤติกรรมในการทำตาม เช่น เมื่อบุคคลมีความวิตกกังวล จะมีความไม่มั่นใจในตัวเอง รู้สึกว่าตนเองผิดอยู่เสมอ ไม่เป็นตัวของตัวเอง ดังนั้นเมื่อจะแสดงพฤติกรรมใดออกมาจึงมักแสดงออกด้วยความไม่มั่นใจ ด้วยความหวาดกลัวว่าจะผิดพลาด และทำให้ตนเองต้องเสียหน้าหรือเสียความภาคภูมิใจ และจากสภาพการทดสอบวัดความการทำตามกลุ่มตัวอย่าง คนใดที่มีความวิตกกังวล หรือมีความไม่มั่นใจในตนเอง เมื่อได้เห็นบุคคลอื่นให้คำตอบไปในทางเดียวกันหมด จึงทำให้เขามีโอกาสแสดงพฤติกรรม เปลี่ยนความพฤติกรรมของคนหมู่มากได้โดยง่าย

3.3 การทำตามกับการแสดงตัว - เก็บตัว สำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า ความแตกต่างของบุคลิกภาพ แบบแสดงตัวและเก็บตัว จะมีผลต่อการทำตาม (สมมุติฐานข้อ 1) ผลการศึกษาในครั้งนี้สนับสนุนสมมุติฐานดังกล่าว คือ พบว่าผู้ที่มีการแสดงตัวสูงจะมีการทำตามน้อยกว่าผู้ที่ชอบเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานในด้านความสัมพันธ์ไว้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับการแสดงตัว - เก็บตัว น่าจะมีแนวโน้มในเชิงเส้นตรงและมีค่าเป็นลบ (สมมุติฐานข้อ 3 และข้อ 6) ผลจากการศึกษาสนับสนุนสมมุติฐานดังกล่าวเช่นกัน จะเห็นว่าการทำตามและการแสดงตัว - เก็บตัว แปรผกผันซึ่งกันและกัน บุคคลใดมีลักษณะการแสดงตัวมากจะมีการทำตามน้อย แต่บุคคลใดมีลักษณะการเก็บตัวมากหรือมีการแสดงตัวน้อยจะมีการทำตามมาก ผลการศึกษารังนี้ควรจะมีสาเหตุพื้นฐานในทางจิตวิทยา จุง (Jung) (Argyle, 1969 : 320 - 323) ได้กำหนดลักษณะของบุคคลแสดงตัว - เก็บตัว ไว้ดังนี้

ลักษณะแสดงตัว	มีความสนใจสิ่งรอบข้าง มีความกล้าหาญ กล้าเผชิญภัย ยอมรับข้อเท็จจริง ยอมสมาคมกับผู้อื่น
ลักษณะเก็บตัว	มีความสนใจที่ตนเองเป็นหลัก เงียบขี้นม ไม่เปิดเผย ซื่อาย ชอบใช้กลวิธีปกป้องกันตัว

เมื่อพิจารณาลักษณะของบุคคลแสดงตัว - เก็บตัว ของจุง จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่ามีลักษณะหลายอย่างของพฤติกรรมซึ่งสนับสนุนผลการศึกษารังนี้ เช่นบุคคลที่แสดงตัวมีลักษณะ กล้าหาญ กล้าเผชิญภัย ยอมรับข้อเท็จจริง ซึ่งได้แก่บุคคลที่มีความมั่นใจในตนเองสูง และควรจะไม่ยอมทำตามใครได้โดยง่ายมักทำเนืองถึงข้อเท็จจริงก่อนเสมอ ในทางตรงข้าม บุคคลที่มีลักษณะเก็บตัวมัก ไม่เปิดเผย ซื่อาย ชอบใช้กลวิธีปกป้องกันตัว อันเป็นลักษณะบุคคลที่ไม่ยอมรับความจริง ขาดความมั่นใจในตนเอง จึงมักชอบทำตามบุคคลอื่นเพื่อให้ตัวเองเกิดความปลอดภัย

สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ถึงแม้จะไม่มีเหตุผลที่จะสรุปว่าลักษณะการแสดงตัว - เก็บตัว มีผลต่อการทำตามที่ระดับ .05 แต่ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับลักษณะการแสดงตัว - เก็บตัว ได้พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลอันนี้จึงถือว่าไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจนถึงระดับที่ควรสนใจ

4. การทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยได้แยกศึกษาการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกตามลักษณะของผลสัมฤทธิ์ คือผลสัมฤทธิ์ของทุกวิชา ผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย โดยคาดหวังว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 4 ด้าน แต่ละด้านอาจจะมีอิทธิพลและความสัมพันธ์กับการทำตามแตกต่างกัน แต่จากการศึกษาได้พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของทุกวิชา ผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์ ให้ผลสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน ส่วนผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย กับการทำตามให้ผลแตกต่าง ออกไป ดังนั้นในการอธิบายผลจึงแยกออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

4.1 การทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกวิชา - คณิตศาสตร์ - วิทยาศาสตร์

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์สูง มีการทำตามน้อยกว่าผู้มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 3 กลุ่ม คือกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างเพศชาย กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง และในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ลักษณะวิชา ได้พบว่า ความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นลบ และมีนัยสำคัญทางสถิติทุกวิชา และสอดคล้องกันทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง การที่ได้ผลสอดคล้องกันทั้ง 3 ลักษณะวิชานี้ คงมีผลมาจากเนื้อหาและวิธีการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์มีลักษณะคล้ายกันประการหนึ่ง หรืออีกประการหนึ่งคือความเชื่อมั่นในการให้เกรดของอาจารย์ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสิทธิโชค วรานุสันติกูล (อาจารย์แผนกวิจัยวิทยาลัยครูนครปฐม) ได้พบว่า การให้เกรดของอาจารย์วิทยาลัยครูนครปฐม โดยทั่วไปไม่มีความเชื่อมั่นกันข้างสูง ยกเว้นวิชาภาษาไทย ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ของวิชาต่าง ๆ จึงมีบทบาทต่อการทำตามในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

นอกจากได้พบว่าสอดคล้องกันทั้ง 3 ลักษณะวิชาแล้ว การที่ได้พบว่าทุกลักษณะวิชา ให้ผลสอดคล้องกันทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง ทำให้มั่นใจต่อการศึกษาดังกล่าวยิ่งขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบผลการศึกษารั้งนี้กับผลการวิจัยที่มีผู้ศึกษามาแล้วพบว่า ผลการศึกษารั้งนี้สนับสนุนผลงานวิจัยของเบอร์เรندا (Berenda, 1950 : 133 - 138) ซึ่งได้พบว่า ผู้มีสติปัญญา หรือความสามารถสูง มีการทำตามน้อยกว่าผู้มีสติปัญญาหรือความสามารถต่ำ

สำหรับการศึกษาในกานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้ ผลการศึกษาในด้านเปรียบเทียบการทำตาม สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ ความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน่าจะมีผลทำให้ระดับการทำตามแตกต่างกัน (สมมุติฐานข้อ 2) ส่วนด้านการศึกษา ความสัมพันธ์ ผลการศึกษา สนับสนุนสมมุติฐานเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เท่านั้น กล่าวคือผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานไว้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ของวิชาทั้งสองเป็นแบบเชิงเส้นตรง และมีค่าเป็นลบ (สมมุติฐานข้อ 6) แต่การทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทุกวิชา ได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์ทุกวิชาเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นโค้ง ซึ่งผลจากการศึกษารังนี้คัดค้านสมมุติฐานดังกล่าว เนื่องจากได้พบว่าเป็นความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง ซึ่งได้อภิปรายถึงมูลเหตุไว้ข้างต้นแล้ว

4.2 การทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยน่าจะมีผลทำให้ระดับการทำตามแตกต่างกัน (สมมุติฐานข้อ 2) และความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยน่าจะเป็นเส้นโค้งและเป็นลบ (สมมุติฐานข้อ 4 และ ข้อ 6) เหตุที่ตั้งสมมุติฐานดังกล่าวเนื่องจากลักษณะวิชาภาษาไทย ผู้เรียนได้มีโอกาสไม่มีความจำเป็นต้องเป็นตัวเอง โดยทั่วไปมักจะเป็นการทำตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้ ผู้เรียนภาษาไทย ได้จึงน่าจะมีการทำตามมากกว่าผู้เรียนภาษาไทยระดับปานกลาง ส่วนผู้เรียนภาษาไทยในระดับต่ำน่าจะมีการทำตามมากกว่า ผู้เรียนระดับปานกลาง และระดับสูง แต่ผลจากการศึกษาคัดค้านสมมุติฐานข้อ 2 และข้อ 4 กล่าวคือได้พบว่าความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยไม่ทำให้การทำตามแตกต่างกัน และความสัมพันธ์ระหว่างการทำตามกับผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เหตุที่เป็นดังนี้น่าจะเนื่องมาจากได้เกรกของอาจารย์หมวดภาษาไทย ซึ่งสิทธิโอ.ภ วรานุสเสติกุล ได้พบว่ามีความเชื่อมั่นก่อนข้างกว่า และทำให้ผลการศึกษาข้อ 4.2 นี้ เชื่อถือได้ไม่เท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ

1. สำหรับครูและนักการศึกษา

1.1 เรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัมพันธ์กับการทำตาม ดังนั้นในการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องพิจารณาเรื่องบุคลิกภาพในการทำมาควบคู่ไปด้วย กล่าวคือ ครูควรฝึกฝนให้เด็กมีนิสัยในการทำมาอย่างดีที่สุด และพยายามสร้างบรรยากาศให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความเป็นตัวของตัวเองให้มากที่สุด ซึ่งอาจทำได้โดย

1.1.1 การมอบหมายงานให้ทำ ควรให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง หรือรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในการทำงาน มีความกล้าที่จะทำงานตามความคิดเห็นของตนเอง การให้งานที่ยากเกินไปจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกล้มเหลว ถ้าเขาทำงานนั้นไม่ได้ จะทำให้เขาความเชื่อมั่นในตนเอง หันมาเลียนแบบหรือทำตามบุคคลอื่น

1.1.2 ระหว่างการสอน ซึ่งมีการถามตอบ เมื่อมีเด็กยกมือตอบคำถามซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นความคิดของเด็กคนนั้น มิใช่เป็นคำตอบที่เขาอย่างเพื่อน ครูควรให้คำชมเชยต่อหน้าเด็กส่วนใหญ่ ไม่ว่าคำตอบนั้นจะถูกหรือผิดก็ตาม

1.1.3 ครูควรส่งเสริมความสามารถเฉพาะตัวของเด็ก หรือความสามารถพิเศษ เช่น ความสามารถทางกีฬาประเภทต่าง ๆ ความสามารถทางดนตรี ฯลฯ เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสแสดงออก และให้เพื่อนได้ยอมรับมากขึ้นอันเป็นการแก้ปัญหาด้านการเก็บตัวอีกทางหนึ่ง

1.2 เรื่องบุคลิกภาพ ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นเช่นกันว่าการทำตามมีส่วนสัมพันธ์กับบุคลิกภาพบางอย่างเช่น ความเกรงใจ การแสดงตัว - เก็บตัว ความวิตกกังวล ดังนั้นในการจะปรับปรุงแก้ไขบุคลิกภาพในการทำมาจึงควรปรับปรุงและแก้ไขบุคลิกภาพซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำตามควบคู่ไปด้วย เช่นชี้ให้เด็กเห็นถึงการใช้ความเกรงใจให้ถูกกาละเทศะ ให้ความรัก ความเมตตา และความอบอุ่นปลอดภัย แก่เด็ก ไม่ทำให้เด็กเกิดปมค้อยอันเป็นท่วงให้เด็กกล้าแสดงออก และลดบุคลิกภาพด้านวิตกกังวลได้เป็นอย่างดี

2. สำหรับการวิจัยต่อไป

2.1 ควรตรวจวัดการทำตามด้วยแบบสอบถาม ซึ่งแบบสอบถามนั้นอาจจะสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบของการทำตาม แล้วสร้างแบบสอบถามตามองค์ประกอบนั้น ๆ หรืออาจจะใช้วิธีสร้างสถานการณ์ขึ้นแล้วให้ผู้ตอบเลือกว่าจะปฏิบัติอย่างไร ต่อสถานการณ์นั้น ๆ ตัวอย่างเช่น

– แดงเป็นคนที่มีนิสัยชอบแสดงความคิดที่ชักแย้งกับท่านและเพื่อนของท่านอยู่บ่อย ๆ ท่านจะอย่างไรกับแดง

ก. ตักเตือนให้เลิกหัดเห็นด้วยตามเพื่อน เพราะจะได้คบกับรายอื่นดี

ข. ชอบให้แดงทำเหมือนเดิม บางทีจะได้ความคิดแปลก ๆ จากแดง

การวัดการทำตามด้วยแบบสอบถามจะให้ประโยชน์คือสามารถวัดการทำตามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก ๆ ได้ เนื่องจากไม่สิ้นเปลืองเวลาเหมือนการทดสอบถึงเช่นการวิจัยครั้งนี้

2.2 สำหรับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนควรใช้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเองบ้าง และควรทดลองใช้ตัวแปรด้านความถนัดทางการเรียน

2.3 ตัวแปรทางบุคลิกภาพซึ่งนำมาศึกษากับการทำตาม คือ

- ความคิดสร้างสรรค์
- ความเป็นผู้นำ
- ความรับผิดชอบ
- บุคลิกภาพแบบประชาธิปไตย
- บุคลิกภาพแบบอัตตาธิปไตย
- ฯลฯ

2.4 ตัวแปรทางค่านิยม เช่น ใช้ช่วงอายุแตกต่างกัน

บรรณานุกรม

คณะนิสิตปริญญาโทจิตวิทยาสังคม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย " นวัตกรรมแบบไทยกับการพัฒนาประเทศ " ศูนย์ศึกษา ฉบับที่ 9 2514 83 หน้า

ธงชัย ชิวปรีชา การศึกษาแบบการคิด (Cognitive Style) ของนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ชั้นปีที่ 1 และ 2 ปริญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วศ.ประสานมิตร 2513 86 หน้า.

ประสิทธิ์ บัวคลี่ การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในต่างจังหวัด นักเรียนในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ ชั้นมศ. 3 ปริญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วศ.ประสานมิตร 2514 148 หน้า

พจน์ สะเพียรชัย Correlation Analysis 2514 74 หน้า (อัครสำเนา)

วีรยุทธ วิเชียรโชติ " กุญแจดอกสำคัญของการพัฒนาประเทศ " สังคมศาสตร์ปริทัศน์ สิงหาคม 2514 94 หน้า

วีรยุทธ วิเชียรโชติ " สังคมโมดรีสัมพันธ์กับการพัฒนาประเทศ " วารสารจิตวิทยาสมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ พระนคร 2514 59 หน้า ✓

วีรยุทธ วิเชียรโชติ เค้าโครงการวิจัยเรื่องความเกรงใจนุคลิกภาพ และบุคลิกสัมพันธ์ในระบบสังคมไทย 2512 9 หน้า (อัครสำเนา)

วีรยุทธ วิเชียรโชติ และนวลเพ็ญ วิเชียรโชติ รายงานการวิจัยเรื่องความเกรงใจในคนไทย ฉบับที่ 1 ลักษณะและธรรมชาติของความเกรงใจ กันยายน 2513 23 หน้า (อัครสำเนา)

- Anatasi, Anne, Psychological Testing, 3rd. ed., the Macmilan Company,
Collier - Macmilan Limited, London, 1968, 665 pp.
- Asoh, S.E., Social Psychology, Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs,
New Jersey, 1969, 646 pp. ✓
- Ausubel, David P., Education Psychology, : A Cognitive View, Holt
Rinehart and Winston, Inc., New York, 1968, 685 pp.
- Bass, B.M., "Effect of Motivation on Consistency of Performance in Group",
Journal of Educational Psychology, 19 : 247 - 252, 1956
- Derenda, R.W., The Influence of the Group on Judgement of Children,
King Crown Press, New York, 1950, 543 pp.
- Berg, I.A., Conformity and Deviation, Harper and Brothers, Publisher,
New York, 1961, 449 pp.
- ✓ Cattell, R.B., "The Nature and Measurement of Anxiety" in Contemporary
Reading in General Psychology, 2nd. ed., pp. 245 - 254, edited by
Daniel Robert S., Houghton Mifflin Company, Boston, 1965, 417
- Cattell, R.B., and Scheier I.H., The Meaning and Measurement of
Neuroticism and Anxiety, The Ronald Press Company, New York,
1961, 535 pp.
- Edward, Allen L., Experimental Design in Psychological Research,
Rinehart & Company, Inc., New york, 1958, 446 pp.
- Ferguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and Education,
McGraw - Hill Book Co., New York, 1966, 466 pp.
- Garrett, Henry E., Statistic in Psychology and Education, Vakins effer
and Simons Privated Ltd., Bombay, 1969, 491 pp.
- Guilford, J.P., Fundamental Statistics in Psychology and Education,
McGraw - Hill Book Company, New York, 1950, 633 pp.

- / Hilgard, Ernest R., Introduction to Psychology, Harcourt, Brace & World Inc., New York, 1962, 678 pp.
- McNemar, Quinn, Psychological Statistics, 4th. ed., John, Wiley & sons, Inc., 1969, 529 pp.
- Munn, Norman L., Introduction to Psychology, Houghton Mifflin Company, Boston, 1962
- Siegel, Sidney J., Nonparametric Statistics, McGraw - Hill Book Company New York, 1956, 312 pp.
- Wert, James E., Statistical Method in Educational and Psychological Research, Appleton - Century - Crofts, Inc., New York, 1954, 435 pp.
- Winer, D.J., Statistical Principles in Experimental Design, McGraw - Hill Book Company, Inc., New York, 1962, 672 pp.

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของท่านในการปฏิบัติ
เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตามบทบาทและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจพบได้ในชีวิตประจำวัน

แบบสอบถามนี้มี ๔๕ ข้อ แบ่งออกเป็น ๕ บทบาท คือ ฐานะที่ท่านเป็นศิษย์กับ
ครูอาจารย์ ฐานะที่ท่านเป็นเพื่อนกับเพื่อนที่สนิทสนม ฐานะที่ท่านเป็นบุตรกับบิดา
มารดา ฐานะที่ท่านกับผู้ที่มีอายุใกล้เคียงสนิทสนม และฐานะที่ท่านเป็นรุ่นพี่กับเด็กรุ่นน้อง
แต่ละบทบาทมีสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ท่านพิจารณาตัดสินใจว่าจะเลือกปฏิบัติอย่างไร เพียงไร

ตัวอย่าง ฐานะที่ท่านเป็นศิษย์กับครู อาจารย์

(๑) อยากจะนั่งหลังขณะครูกำลังสอน

การตอบ มีกระดาษสำหรับตอบแยกต่างหาก โดยการทำเครื่องหมายวงกลม
รอบตัวเลขในช่องสเกลที่ต้องการ ในข้อหนึ่ง ๆ มีช่องสเกลให้เลือกตอบ ๗ ช่อง ดังนี้

กระทำ 3 2 1 0 -1 -2 -3 ไม่กระทำ

จากข้อ (๑) ให้ท่านพิจารณาว่า ฐานะที่ท่านเป็นศิษย์ ท่านกล้าที่จะนั่งหลัง
ในขณะที่ครู อาจารย์กำลังสอนหรือไม่ เพียงไร ถ้าท่านคิดว่ากล้าที่จะกระทำเช่นนั้น
ก็วงรอบเลข ๓ หรือถ้าท่านคิดว่า ท่านยังมีความเกรงครู อาจารย์อยู่ อาจจะไม่กล้าบ้าง
ก็เมื่อครู อาจารย์เผลอ ก็วงรอบเลข ๒ หรือ ๑ ตามลำดับความไม่เกรงของท่าน
แต่ถ้าท่านมีความเกรงครู อาจารย์มาก จนคิดว่าไม่กล้ากระทำเช่นนั้นเลย ก็วงรอบเลข - ๓
หรือถ้าท่านมีความเห็นว่า ถ่างวงมาก แม้จะเกรงครู อาจารย์ ท่านก็จะแอบนั่งหลังบ้าง
ก็วงรอบเลข - ๒ หรือ - ๑ ตามลำดับความเกรงของท่าน ส่วนเลข ๐ นั้น
แทนความรู้สึกกำกวมระหว่างความเกรงและไม่เกรงครู อาจารย์ ที่จะไม่นั่งหลัง

คำตอบของท่านไม่มีผลกระทบบะเพื่อนถึงคะแนนการสอบในโรงเรียน และจะไม่นำ
ไปเปิดเผยในที่ใด ๆ เป็นรายบุคคล นอกจากจะแสดงเป็นส่วนรวมเพื่อใช้ในการวิจัยเท่านั้น
จึงขอให้ท่านรู้สึกสบายใจที่จะตอบอย่างเสรี ตามความรู้สึก ความคิดเห็น และความต้องการ
ของท่านจริง ๆ ยิ่งท่านตอบตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่านได้มากเพียงใดยิ่งเป็นผลดีเพียงนั้น

ก. ในฐานะที่ท่านเป็นศิษย์ กับ ครู อาจารย์

๑. ขอขมเงินหรือสิ่งของ
๒. เข้าห้องเรียนสายกว่าครู อาจารย์
๓. กักดานไม่เห็นควยกับครู อาจารย์
๔. เข้าพบเพื่อทักทอธุระส่วนตัว
๕. ทำผิดระเบียบของห้องเรียน เช่น ส่งเสียงดัง
๖. จะเข้าไปขอความช่วยเหลือครูทำงาน
๗. จะเข้าไปขอความช่วยเหลือครูนอกชั้นเรียน
๘. แสดงความกึกกั้นหรือโศกแวงกวยเหตุผละเรียนโน้น
๙. เตือนให้ครูทราบว่าผมกลัวไม่เรียนแล้ว เมื่อเห็นครูกำลังสอนต่อไปอีก

ข. ในฐานะที่ท่านเป็นเพื่อนกับ เพื่อนสนิทสนม

๑๐. ขอความช่วยเหลือจากเพื่อน
๑๑. รบกวนขณะที่เพื่อนกำลังนอนหลับ
๑๒. ทอวาเพื่อน เมื่อเพื่อนผัดคัก
๑๓. ทักเตือนตรง ๆ เมื่อเพื่อนทำผิด
๑๔. ขอขมข้างของเงินทองจากเพื่อน
๑๕. ขอของกิน เมื่อเพื่อนขมของ ๆ เราไปนาน
๑๖. หยิบของ ๆ เพื่อนไปไซ้โดยไมบอกเขาตรงหน้า
๑๗. ไหวเพื่อนคอย ในขณะที่เรากำลังทักทอ
๑๘. แสดงความกึกกั้นหรือโศกแวงในกรณีที่ไม่เห็นควยกับเขา

๓. บุค กับ มิตรภรรย. นอนกินสาย

๒๐ ขอเงินเพิ่มอีกเมื่อเงินไม่พอใช้

๒๑. ขอความช่วยเหลือ เชนให้กู้ยืมให้
๒๒. ขอเงินไปกู้ยืมเพื่อสำหรับสวมไปเที่ยว
๒๓. แสดงความกึกเห็นโง่เขลาควยเหตุผล
๒๔. กลับจากเที่ยวตอนดึก เรียกให้มารคาเปิดประตูรับ
๒๕. กลับบ้านผิดเวลาโดยไม่บอกมารคาล่วงหน้า

ง. ในฐานะตัวทํานกับผู้มีบุญคุณที่สนิทสนม

๒๖. ปรับทุกข์ช่วย
๒๗. ขอความช่วยเหลือ
๒๘. ขอให้ช่วยฝากฝังทํานเขาทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง
๒๙. แสดงความโกรธให้เขาเห็น เมื่อทํานไม่พอใจเขา
๓๐. แสดงความกึกเห็นโง่เขลาควยเหตุผล
๓๑. กัดเคียนเขา เมื่อเห็นเขาทําคความผิด

จ. ในฐานะตัวทํานเป็นรุ่นพี่กับเด็กรุ่นน้อง

๓๒. ให้เขาคอย ในขณะที่ทํานกำลังคิดธุระ
๓๓. รบกวณในขณะที่เขากำลังนอนหลับ
๓๔. ขอของกิน เมื่อเขาขอยืมของจากเราไปนาน ๆ
๓๕. หยิบขางของ ๆ ของไม่ใช่ โดยไม่บอกเขาล่วงหน้า

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของท่าน โดยจะมีข้อความให้อ่าน เพื่อพิจารณาว่า ท่านมีลักษณะนิสัย ความรู้สึกหรือเคย ประพฤติปฏิบัติเหมือนกับข้อเท็จจริงในข้อความนั้น ๆ หรือไม่ มากน้อยเพียงใด ดังนั้น จึงไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก หรือแนวการ ประพฤติปฏิบัติที่ไม่เหมือนกัน ข้อสำคัญ ขอให้ตอบแบบสอบถามนี้ตรงกับสภาพความเป็นจริง ของท่านให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

การถาม - ตอบ แบบสอบถามมีลักษณะดังนี้

การตอบ จะมีกระดาษสำหรับตอบแยกต่างหากออกไป ดังนั้น ท่านจึงต้องตอบ เฉพาะในกระดาษสำหรับตอบเท่านั้น โดยการกาเครื่องหมาย X ลงในช่องที่ ต้องการจะตอบ ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องให้เลือกกาตอบ ๕ ช่อง แต่ละช่องมีตัวเลข ตั้งแต่ ๔ - ๐ กำกับไว้ดังนี้

	๔	๓	๒	๑	๐
(๑)	☐	☐	☐	☐	☐
(๐๐)	☐	☐	☐	☐	☐

การจะเลือกตอบในช่องใดให้ดูเกณฑ์ดังนี้

- กาที่ช่อง ๔ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านอย่างแท้จริง
- กาที่ช่อง ๓ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน แต่มาน้อยกว่าของ ๔
- กาที่ช่อง ๒ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน แต่มาน้อยกว่าของ ๓
- กาที่ช่อง ๑ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านบ้างเล็กน้อย
- กาที่ช่อง ๐ เมื่อข้อความนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านเลย

ตัวอย่าง

(๕) ข้าพเจ้าเป็นคนใจเย็น

เมื่ออ่านข้อความนี้แล้วก็มาพิจารณาตัวท่านเองว่าเป็นคนใจเย็นหรือไม่เพียงใด
ควรจะกาตอบในช่องไหน จึงจะถูกตongตามความเป็นจริงกับตัวท่านมากที่สุด สมมุติว่า
พิจารณาแล้ว ข้อความนี้ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน เพราะตามปรกัตินาน
เป็นคนใจร้อน ต้องไปกาตอบในช่อง ๑ ท่านก็ไปกาเครื่องหมาย X ตอบใน
ช่อง ๑ พอ (๐) ดังนี้

	๔	๓	๒	๑	๐
(๐)	☐	☐	☐	☐	☒
(๐๐)	☐	☐	☐	☐	☐

โปรดกรอกระดาษนี้แยกเกี่ยวกับตัวท่านลงบนหัวกระดาษสำหรับตอบก่อนลงมือทำ

ขอขอบคุณอย่างยิ่งในความร่วมมือของท่าน

- ✓ ๑. ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ ถ้าเผอิญให้เกิดการเสียหายต่องานนั้นข้าพเจ้าจะ
อารมณ์เสีย ไม่สามารถทำงานนั้นได้อีก
- ๒. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกังวลว่า ปีหน้าจะสอบเลื่อนชั้นไม่ได้
- ✓ ๓. ข้าพเจ้ามักจะบน เมื่อสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่คาดคิดไว้ และทำให้ไม่สบายใจ
- ๔. ข้าพเจ้าเคยฝันว่า ข้าพเจ้าทำอะไรจะแน่วในการสอบไล่ได้ไม่เสียเลย
- ✓ ๕. บางครั้งข้าพเจ้าก็ไม่กล้าทำอะไรลงไป ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า สิ่งนั้นไม่มีอันตรายจริงจัง
- ✓ ๖. บางครั้งข้าพเจ้ามีความรู้สึกว้า ข้าพเจ้าไม่มีความปลอดภัยเลย
- ✓ ๗. เมื่อใดที่เห็นคนอ่อนแอประสพโชคร้าย ข้าพเจ้ามักจะพลอยวิตกกังวลไปกับเขาด้วย
- ๘. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวต่อการสอบเป็นอย่างยิ่ง
- ✓ ๙. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกโดดเดี่ยว รู้สึกว่าไม่มีใคร เป็นเพื่อนที่แท้จริงเลย
- ✓ ๑๐. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกน้อยใจและโกรธ ถ้าเพื่อน ๆ ทำอะไรโดยไม่ชวนเขาไปร่วมด้วย
- ✓ ๑๑. ข้าพเจ้ามักจะลังเล ไม่กล้าตัดสินใจทำอะไรลงไป เพราะไม่แน่ใจในผลที่เกิดขึ้นว่า
จะเป็นอย่างไร
- ✓ ๑๒. ข้าพเจ้ามักจะมีความวิตกกังวลเสมอ
- ✓ ๑๓. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัด จนแทบอยากจะระเบิดออกมา
- ✓ ๑๔. มีบ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ทำไปไม่ได้ไม่ทันเท่าไรก็รู้สึกเบื่อเสียแล้ว
- ✓ ๑๕. ข้าพเจ้าไม่ค่อยสบายใจเลย เมื่ออยู่ในห้องมี ๆ คนเดียว
- ✓ ๑๖. เมื่อคุณแม่ทองเค้นทาง ข้าพเจ้ามีความรู้สึกวิตกว่า ท่านอาจจะได้รับอันตรายต่าง ๆ
- ๑๗. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เพื่อน ๆ มักจะเข้าใจบทเรียนที่ครูสอนได้ดีกว่าข้าพเจ้า
- ๑๘. ยิ่งใกล้วันสอบ ข้าพเจ้ายิ่งมีความไม่สบายใจมากขึ้น
- ✓ ๑๙. ข้าพเจ้าจะมีความไม่สบายใจ เมื่อคิดว่า ข้าพเจ้ามีความรู้ด้อยกว่าเพื่อน ๆ
- ✓ ๒๐. ข้าพเจ้าเป็นคนใจน้อย
- ✓ ๒๑. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกังวล ไม่ทราบว่าคนอื่นเขาจะมองหรือคิดเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าอย่างไร
- ✓ ๒๒. กว่าที่ข้าพเจ้าจะหลับได้ รู้สึกว่าต้องเสียเวลาคิดโน่น กังวลนี่อยู่มาก

๒๓. ในขณะที่สอบ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกลัวว่าจะทำคะแนนได้ไม่กี่
- ✓ ๒๔. เมื่อเห็นบางสิ่งบางอย่างไม่เป็นไปตามที่ควรจะเป็น ข้าพเจ้ารู้สึกโกรธ และโศกานก่อนที่จะคิดว่า ควรจะแก้ปัญหาอันนี้อย่างไร
- ✓ ๒๕. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวต่อเสียงประกาศ ขณะที่อยู่ในห้องเพียงคนเดียว
- ✓ ๒๖. บางครั้งข้าพเจ้าเคยมีความรู้สึกกลัว แต่ไม่ทราบว่าจะกลัวอะไร
- ✓ ๒๗. เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ บางครั้งก็ทำให้ข้าพเจ้าหัวเสีย ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันเป็นเรื่องไม่มีสาระสำคัญอะไร
- ✓ ๒๘. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่า สักวันหนึ่ง ข้าพเจ้าอาจจะไต่บันไดขึ้นเพดานสูง ๆ
- ✓ ๒๙. ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นกังวลต่อผลการเรียนน้อย ๆ
- ✓ ๓๐. ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจกลัว แม่แก่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในความฝัน
- ✓ ๓๑. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกวิตกกังวลว่า ข้าพเจ้าเรียนหนังสือเลวลงกว่าแต่ก่อน
๓๒. ใกล้เคียง ๆ สอบ ข้าพเจ้ามักจะนอนไม่หลับ
- ✓ ๓๓. ข้าพเจ้ารู้สึกโกรธและโมโหตัวเองที่แพ้อย่างหลอกลวง ในเกมการแข่งขันที่สำคัญ ๆ
๓๔. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ชีวิตของข้าพเจ้าไม่ค่อยมีความสุขเลย
- ✓ ๓๕. บางครั้งข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าตนเองไม่มีอะไรดีเลย ไม่เคยทำอะไรให้เป็นประโยชน์เลย

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของท่าน โดยจะมีข้อความให้อ่าน เพื่อพิจารณาว่า ท่านมีลักษณะนิสัย ความรู้สึกหรือเคย ประพฤติปฏิบัติเหมือนกับข้อเท็จจริงในข้อความนั้น ๆ หรือไม่ มากน้อยเพียงใด ดังนั้น จึงไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก หรือแนวการ ประพฤติปฏิบัติที่ไม่เหมือนกัน ขอสำคัญ ขอให้ตอบแบบสอบถามนี้ตรงกับสภาพความเป็นจริง ของท่านในมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

การถาม - ตอบ แบบสอบถามมีลักษณะดังนี้

การถาม จะมีกระดาษสำหรับตอบแยกต่างหากออกไป ดังนั้น ท่านจึงต้องตอบ เฉพาะในกระดาษสำหรับตอบเท่านั้น โดยการกาเครื่องหมาย X ลงในช่องที่ ต้องการจะตอบ ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องให้เลือกกาตอบ ๕ ช่อง แต่ละช่องมีตัวเลข ตั้งแต่ ๔ - ๐ กำกับไว้ดังนี้

	๔	๓	๒	๑	๐
(๑)	☐	☐	☐	☐	☐
(๐๐)	☐	☐	☐	☐	☐

การจะ เลือกตอบในช่องใดให้ถือเกณฑ์ดังนี้

- กาที่ช่อง ๔ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านอย่างแท้จริง
 กาที่ช่อง ๓ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน แต่น้อยกว่าช่อง ๔
 กาที่ช่อง ๒ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน แต่น้อยกว่าช่อง ๓
 กาที่ช่อง ๑ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านบ้างเล็กน้อย
 กาที่ช่อง ๐ เมื่อข้อความนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านเลย

ตัวอย่าง

(๑) ข้าพเจ้าเป็นคนใจเย็น

เมื่ออ่านข้อความนี้แล้วก็มาพิจารณาตัวท่านเองว่าเป็นคนใจเย็นหรือไม่เพียงใด
 ควรจะกาตอบในช่องไหน จึงจะถูกต่อถามความเป็นจริงกับตัวท่านมากที่สุด สมมติว่า
 พิจารณาแล้ว ข้อความนี้ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน เพราะตามปกติท่าน
 เป็นคนใจร้อน ต้องไปกาตอบในช่อง ๐ ท่านก็ไปกาเครื่องหมาย X ตอบใน
 ช่อง ๐ ทั้ข้อ (๑) ดังนี้

	๔	๓	๒	๑	๐
(๑)	☐	☐	☐	☐	☒
(๑๐)	☐	☐	☐	☐	☐

โปรดกรอกรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่านลงบนหัวกระดาษสำหรับตอบก่อนลงมือทำ

ขอขอบคุณอย่างยิ่งในความร่วมมือของท่าน

แบบทดสอบทั้งหมดมี 34 ข้อ

- ✓ 1. ข้าพเจ้าเป็นคนเปิดเผยไม่อ้อมค้อม
- ✓ 2. ข้าพเจ้าชอบอยู่เมืองใหญ่
3. ข้าพเจ้านิยมไปไหนมาไหนเป็นกลุ่ม
4. ข้าพเจ้าชอบการผจญภัยหรือเสี่ยงๆเพื่อให้เห็นเด่น
5. ข้าพเจ้าไม่ชอบพูดคดหน้าคนมากมาย
6. ข้าพเจ้าเกลียดการพูดเท็จ
7. ข้าพเจ้าเป็นคนใจเสาะน้ำตาออกง่าย
8. ข้าพเจ้าชอบเล่นทายปัญหามาก
- ✓ 9. ระหว่างฝ่ายนำกับฝ่ายตาม ข้าพเจ้าเลือกเป็นฝ่ายนำ
- ✓ 10. ตามปกติข้าพเจ้าเป็นคนมีอารมณ์ขันอยู่เสมอ
- ✓ 11. ข้าพเจ้าเป็นคนเข้าสังคมได้ง่าย
- ✓ 12. ข้าพเจ้ามักระวังคำพูดไม่ให้กระทบกระเทือนใจผู้อื่น
13. ข้าพเจ้ารู้สึกกระตือรือร้นเมื่อได้ยินเรื่องความก้าวหน้า
- ✓ 14. ตามธรรมชาติแล้วข้าพเจ้าไม่เชื่อใครง่ายนอกจากคนที่สนิทสนมกันมากที่สุด
15. ข้าพเจ้ามักจะระวังสิ่งของที่เปื้อนสมบัติของตนเอง
16. ข้าพเจ้าชอบแสดงความคิดเห็นเมื่อมีการถกเถียงกัน
17. ข้าพเจ้าคิดว่าโลกนี้น่าอยู่
18. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะทำงานร่วมกับคนอื่นบ้าง
- ✓ 19. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าอารมณ์ไม่ค่อยดีที่มีสาเหตุไม่สมควร
- ✓ 20. เมื่ออยู่ในกลุ่มคนมากมายข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดใจที่จะหาเรื่องมาคุยกับคนเหล่านั้น
21. ในการแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็น ข้าพเจ้าเลือกเอาการเขียนมากกว่าการพูด
22. เมื่อคนใกล้ชิดประสบความสำเร็จในการเรียน ข้าพเจ้าจะมีความพยายามมากขึ้น
23. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองจะคบเพื่อนได้เร็วกว่าคนอื่น

- ✓ 24. ข้าพเจ้าชอบเก็บความรู้สึกของตนเองไว้
- 25. ข้าพเจ้าชอบอ่านนิยายเรื่องรักใคร่
- ✓ 26. ข้าพเจ้ามักจะอยู่ในกลุ่มคนที่เฝ้าหยกกันอย่างสนุกสนาน
- ✓ 27. ข้าพเจ้ามักจะถามเพื่อนหรือคนอื่นเมื่อมีปัญหาสงสัย
- 28. ข้าพเจ้าเคยเลี้ยงสัตว์ตายเพื่อให้หว่ากเสีย
- ✓ 29. ข้าพเจ้ามักเป็นห่วง ว่าคนอื่นจะคิดไม่ดีต่อข้าพเจ้า
- 30. ข้าพเจ้ามักมีความรู้สึกประหม่าเมื่อพูดหน้าชั้น
- ✓ 31. ข้าพเจ้ารังเกียจความสกปรกและความไม่เรียบร้อยของการแต่งกาย
- ✓ 32. เมื่อมีคนมาจ้องมองข้าพเจ้าทำงาน ข้าพเจ้ารู้สึกรำคาญและไม่สบายใจ
- 33. เมื่อทำผิดในที่ชุมนุมชนข้าพเจ้ามักจะไม่สบายใจ
- 34. เมื่อมีเรื่องราวแรงที่ข้าพเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้ามักจะโทษตัวเองก่อนคนอื่น